

СЕРПЕНЬ

1976

Київ

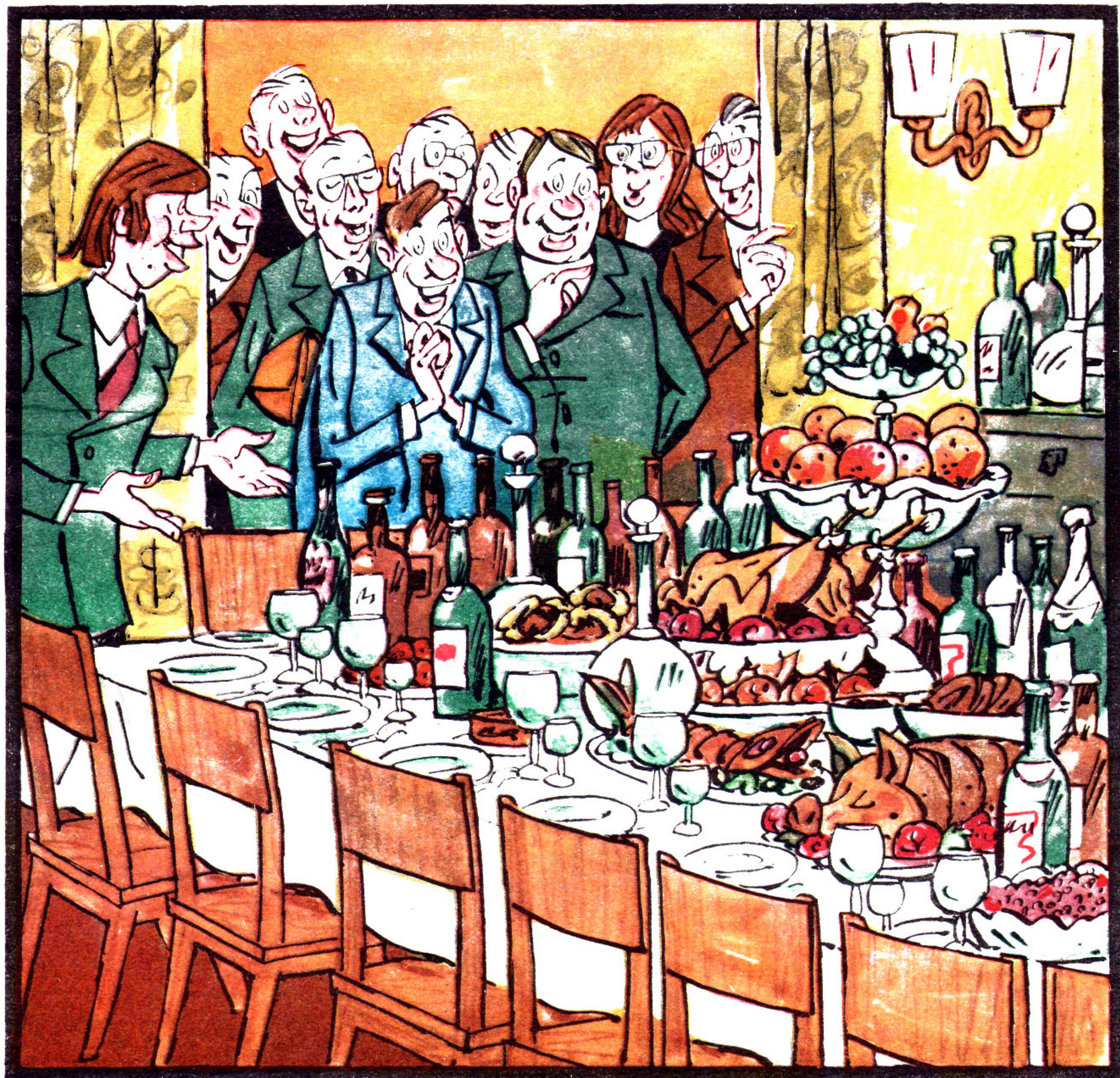
Виходить з січня 1927 р.

№ 16 (986)

Ціна номера 12 коп.

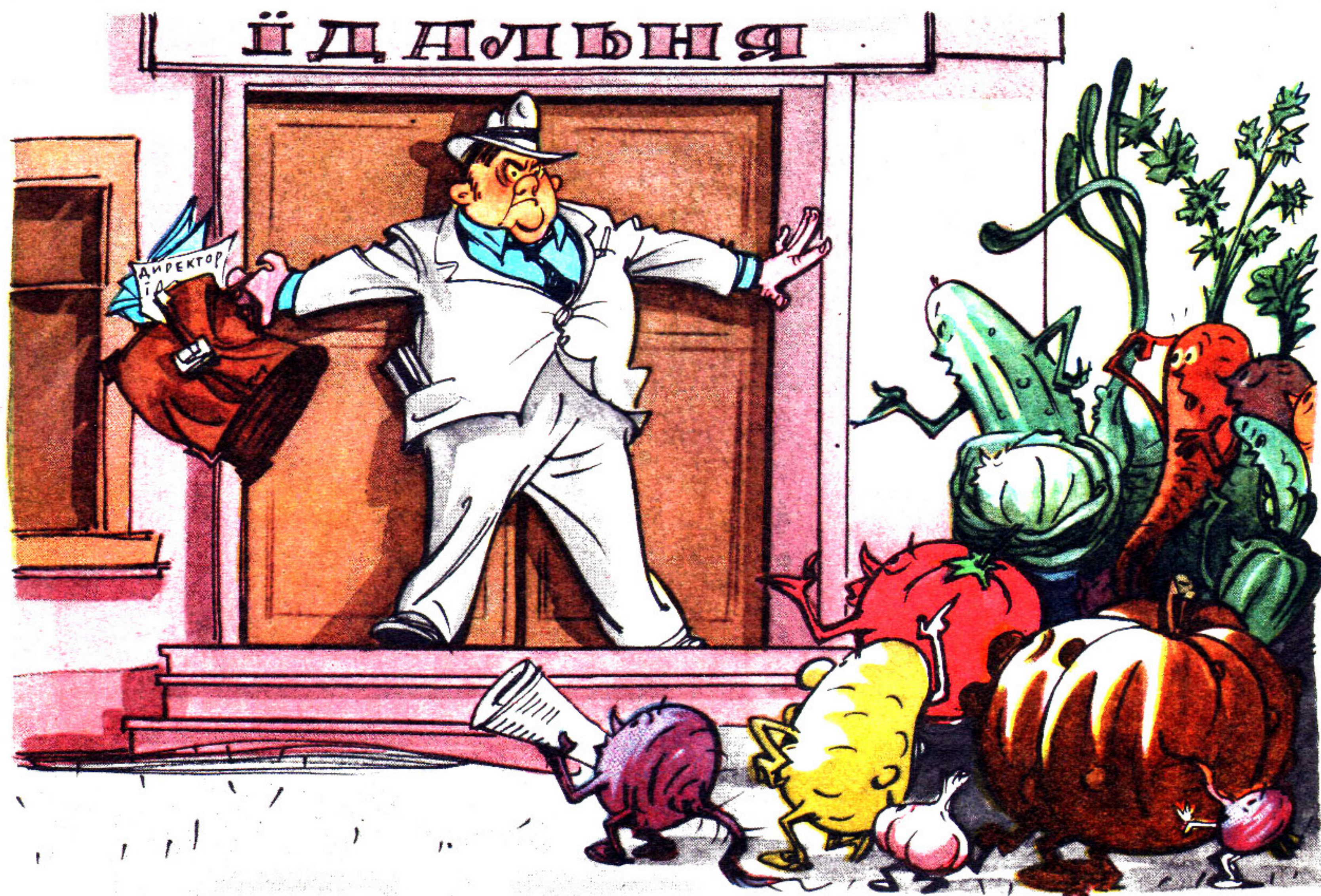

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Бач, а Клименко патякав, що моїй дисертації гріш ціна...

— Не пушу!!!

Вони ходили серед вокзального натовпу, раз у раз щось вигукуючи. Жалібними голосами та безнадійними поглядами чоловіки нагадували тих неважких, що блукають перед початком вистави біля театральних під'їздів і кидаються до кожного перехожого з відчайдушним запитанням: «Чи нема зайвого квитка?» Але ці дядьки, судячи з їхнього вигляду, були явно не театралами.

— Чи не знаєте гарного сантехніка? — голосив один.

— Чи не порадите доброго столяра? — гукав другий.

Потрібен покрівельник! — волав третій. Природжена цікавість дала себе знати. Я запитаю:

— Слухайте, хлопці, навіщо вам потрібно стільки різних спеціалістів? Щось будувати задумали? — Ні, нам уже збудували, — почали наперебій зіхтати товариші. — Навіть вселились у новий будинок. Нещодавно. Тепер мусимо зробити, щоб у тому будинку можна було жити.

— А що зробити?

— Підлогу перестелити, стіни перештукатурити, вікна підправити, щоб зачинялись, і двері, щоб відчинялись, а також підключити парове опалення та водопровід, щоб вода з кранів хоч іноді текла, і залатати дах, щоб звідти, навпаки, не текло.

— Де ж, цікаво, такий будинок в експлуатації здали?

— Та в нас... — сумно хитнув головою один із них. І раптом загорлав: — Йой, хлопці, наш поїзд відходить!

Вони кинулись на перон. Я трохи покліпав очима та почимчикував за ними. Але на пероні вже нікого не було.

Черговий залізничник уточнив, що розкуйовджені дядьки плигали в поїзд, який відійшов у напрямку Тернополя.

Я зрозумів: не заспокоюся, поки не дізнаюся, де, як співають, є та вулиця, де є той дім. І махнув до Тернополя. Там почав розпитувати бувалих людей, а також компетентних осіб.

— М-м, — здогадався один із них, — це, мабуть, хлопці із Збараж. Там місцевий «Міжколгоспбуд» здав гуртожиток на п'ятдесят шість місць із п'ятдесятьма шістьма дефектами. У покрівлі, в санвузлах, у котельні.

— Чому обов'язково в Збаражі? — рішуче заперечив другий. — Хіба гуртожиток профтехучилища в Почаєві має менше недоробок? Чи середня школа в Скалі-Подільській!

— Ні, не те, — сказав я. — Це не школярі були і не учні профтехучилища. Дорослі люди...

— Е, тоді їдьте в Бучач, — порадив третій. — Звідти всіні! З нового сорокаквартирного будинку.

— Чого раптом у Бучач? — знову втрутився другий. — А двадцятичотирихквартирний будинок у Копичинцях хіба зданий з кращою оцінкою? Чи, може, в ньому недоробок менше?!

Слухайте мене, їдьте в Копичинці!

Я побував і там, і там. Названі недоробки були на місці. Але тих вокзальних знайомих знайти не вдалося.

— Тоді шукайте в сусідній області, — порадили бувальці. — Може, там пощастить.

Я поїхав на Буковину. Там усе повторилось, як у черговому сеансі кінокартини: недоробки ті самі — у різних варіаціях та наборах, а от вокзальних знайомих не було.

І тут на думку спало, що моя затія дещо безглузда: навіщо, питається, шукати їхній дім, коли він не унікальний і має багатьох побратимів? Чи не краще натовість пошукати причини, через які на світ божий благословляють недороблені новобудови? І не лише благословляють, а й здають. І не лише здають, а й (що найдивніше) їх приймають.

У Тернополі один компетентний товариш зауважив:

— У нас у республіці, на відміну від інших, райони до цього часу не мають інженерів-інспекторів держархбудконтролю. Саме вони могли б перевіряти якість у процесі будівництва. Ось у чім причина!

Я, звичайно, зрадів. Як Архімед у ванні. Знайшов! Та недовозі з'ясував, що кричати «Еврика!» ранувато. Бо в тому ж Тернополі, наприклад, по вулиці Затонського, 1 і 3, восени минулого року почали зводити два величезні гуртожитки бавовняного комбінату. Незабаром будівельна інспекція виявила недоліки, причому такі, що загрожували обвалом будинків. Заборнили будівництво, навіть припинили фінансування, поки будівельники не виправлять недоробок, не закріплять усе, як слід. А начальник пересувної механізованої колони В. Д. Прокопович спокійнісінько чхнув на ту заборону. І спокійно продовжував заводити будинки вище та вище. До речі, на Буковині за два останні роки керівники управління тресту «Чернівецькбуд» одержали 69 подібних попереджень та заборон. І також чхнули на те діло.

То чи допоможе тут районний інспектор, коли й на обласних ніхто не зважає? Ні, подумав, слід шукати чогось іншого.

— Уся біда в грудні, — пояснив мені інший бувалець. — Грудень винний. Він і тільки він!

Пояснив: загані недороблені гуртожитки в Збаражі та Почаєві й будинки в Бучачі та Копичинцях були прийняті (усі, до речі, з оцінкою «добре») наприкінці грудня. Люди поспішали, штурмували: адже не можна переносити здачу

Він виблискував білою поверхнею, милоючи зір і обіцяючи масу побутових зручностей у майбутньому. Але як тільки його підключили до електромережі, він простуджено кашлянув і назавжди замовк, не охолодивши свого міського нутра й на десяту поділку градусів.

— Не хвилюйтеся, все буде гаразд, — сказали власникові холодильника «Каспій-3» — мешканцям села Перегонівки Голованівського району Я. В. Гацану — на кіровоградському заводі «Ремпобуттехніка». — Ви ще не встигнете доїхати додому, як ми відрядимо вам услід кваліфікованого майстра.

Повернувся Яків Васильович додому і став чекати кваліфікованого майстра. Чекав день, чекав другий, місяць чекав... Коли ж поїв усі жданники, написав листа до Перця, а Перць звернувся в Кіровоградське обласне управління побутового обслуговування населення, звідки невдовзі й відповідь одержав.

У тій відповіді головний інженер управління Л. Шаповалов, чемно вибачаючись, пояснив, що затримка з ремонтом холодильника вийшла не з їхньої вини. А вийшла вона тому, що Бакінський завод холодильників несвоєчасно їм холодильні агрегати постачав. Не минуло й місяця, як Л. Шаповалов знов обізвався і радісно повідомив Перцеві, що все, нарешті, в ажурі: 3 грудня 1974 року до Я. В. Гацана приїхав майстер, замінив холодильний агрегат, і тепер «Каспій» працює, як хронометр.

Працівники редакції, певна річ, також зраділи і з почуттям виконаного обов'язку списали цю справу в архів.

Не зрадів тільки житель села Перегонівки Я. В. Гацан.

НЕ ДОДИВИВСЯ

(Другові-критикові, читаючи його нову статтю)

Яке ти влучне вжив слівце!
А мисль яка крилата!
Аж придивляюся — а це
З Бєлінського читаю...

Дмитро БІЛОУС.

на наступний рік. Бо це ж і план, і фінансування, і, нарешті, премії. То нехай уже краще мешканці без води чи там без газу залишаться, ніж будівельники — без премії. Така, значить, логіка.

Отже, — дійшов він висновку, — якби клятий грудень не підтикав, то все було б інакше. Темпи нас мучать. От діди наші будували — довго, зате надовго.

Це звучало переконливо. І навіть афористично. З радістю ухопився за цю причину. Та радість зісхувала знову ж такі факти, котрі, як відомо, не раз ставали на заваді й іншим дослідникам. Факти твердили: якість будівництва не залежить від строків будівництва. Навіть навпаки.

ПМК-121 тресту «Чернівецькбуд» мала спорудити будинок інвалідів у Хотині за дев'ять місяців. А споруджувала 32 місяці. Побутовий комбінат у Сокирянах заганяв пересувна колона тягла аж сорок місяців (теж при запланованих дев'яти)... А всього за минулу п'ятирічку трест «Чернівецькбуд» здав 168 об'єктів, з них 137 — із запізненням, причому не малим: половину об'єктів — на півроку, чверть — на рік, а решту — більше року. І жодної будови не здав без дефектів та недоробок. Яке ж тут, питається, «довго, зате надовго»!

Товариші на місцях щиро прагнули допомогти мені в пошуках, називали й інші причини. Цитували фразу з анекдота: «Глина тепер не та», уточнюючи: «Власне, не глина, а цегла», і вказували, скільки бракованої цегли подають на будівельні майданчики Бережанський, Тернопільський, Теребовлянський цегельні заводи. Розказували, що очолюваний тов. Трентенком Чернівецький комбінат виробничих підприємств поставляє на будови чимало дефектних виробів, на доведення яких до кондиції йде багато робочого часу.

Все це, що й казати, поважні причини. Але де ж основна? Вона, видалось мені, усе-таки не у відсутності районних інспекторів. І не в цеглі. І навіть не в грудні. А в звичайній совісті, яка не позинна спати і в березні, і в липні, і у вересні. І в грудні також.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Тернопільщина — Буковина.

ЗАМОРОЖЕНА РАДІСТЬ

Новини
з питань
тяганини

Бо радити йому, як ми побачимо нижче, не було ніяких підстав. Цілий рік терпляче дочекавшись двічі обіцяного ремонту, він 15 вересня 1975 року знову пише до Перця: ніхто, мовляв, до мене не приїжджав, і відповідь Л. Шаповалова є звичайнісінькою бюрократичною липою.

І знову звертається Перць до Кіровоградського облпобутуправління. І знову звідти приходить відповідь — цього разу вже від самого начальника управління В. І. Будька. В. І. Будько, правда, не вибачається і жодним словом не згадує, чи ж зазнав якогось покарання Л. Шаповалов за свою, м'яко кажучи, неправильну інформацію, — але діловито повідомляє, що через відсутність «х/агрегатів» Я. В. Гацану 2 жовтня 1975 року видано довідку на заміну бракованого холодильника в торговельній мережі.

А далі події розгорталися так. Подався Яків Васильович з тією довідкою до магазину № 35 села Рогова Уманського району на Черкащині, де свого часу й придбав отой злощасний «Каспій». До-овго не хотіла продавець Л. П. Русанова ані довідки в нього брати, ані холодильник назад забирати... Нарешті, забрала. І видала навзамін Якову Васильовичу інший папірець — розписку. Носиться він з тією розпискою і по цей день... «Вже мені й холодильник того розхотілося, — пише, — хай би тільки гроші повернули — 265 карбованців!... Не повертають і грошей.

Заморозили, коротше кажучи, кіровоградські побутовики та черкаські торговельники радість Я. В. Гацана. І притому — надійно.

Ол. БАЛАБКО,
Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Е-ех, відрядження кінчається, а мені саме карта хороша пішла...

Виставка

ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Книжкову шафу виробництва Кіровоградського меблевого комбінату, в якій усе розхитане й покрито тріщинами, зовсім не обов'язково викидати на смітник. Якщо розібрати її на дощечки, то вийде чудовий матері-

ал для спорудження шпакієв. А як дуже постаратися, то можна з кожної шафи зробити кілька книжкових полиць. 43 таких шаф, що експонуються на нашій виставці, до ваших послуг, шановні умільці.

СПРОСТУВАННЯ

Шановний виставком! Нашу ідальню часто лають за те, що ми не подаємо відвідувачам нічого гострого.

Офіційно заявляємо: це не так. Є у нас гостре. Узяти хоча б виделки, що їх випускає Кам'янець-Подільський металостампувальний завод. У них такі гострі ручки, що відвідувачі пальці собі ріжуть.

Директор ідальні
В. ТИНДИК.

НЕ ВПІЗНАТИ

Ви навіть не уявляєте, який широчезний діапазон має ваш голос. Ви можете співати одночасно басом і тенором, баритонієм і колоратурним сопрано. Пісня у вашому виконанні або переходить на вкрадливий шепіт чи завмирає зовсім, або звучить голосно, мов зведений хор. Ваш спів може одночасно нагадувати і мелодекламацию, і плач. Причому всі ці несподівані звукові ефекти від вас не вимагатимуть ніяких зусиль. Варто записатися на стрічку і встановити її в магнітофон, а такі машинерії випускає запорізький завод, як ваш голос негайно змінюється до невпізнання. Природно, що так само міняються й голоси відомих співаків у виконанні цього магнітофона.

ГОТОВІСТЬ НОМЕР ОДИН

Як передають із Хмельницької області, по місцевій пожежній службі оголошено бойову готовність номер один. Пожежники ще раз перевірили надійність усіх систем і мобільність технічних засобів. Тепер напружено чекають на виклики. Річ у тім, що Шепетівський завод металовиробів випустив чергову партію газових плит. А в плитах тих ручки кранів ні сюди, ні туди не повертаються. На деяких — узгелі поломані, й доводиться регулювати полум'я за допомогою обчепків. Газові пальники гаснуть, коли їм заманеться. Отже, будь-якої миті може пролунати відчайдушне: «Рятуйте!».

МЕЛІТОПОЛЬ ЗАВОД «АВТОКОЛЬОР-ЛІТ» ДИРЕКЦІІ ДЯКУЄМО ЗА ТИСЯЧА ДЕВ'ЯТОСЬОТ АЛЮМІНІЄВИХ СКОВІРІД НОМА ЩО ВИПУСТИЛО ВАШЕ ПІДПРИЄМСТВО ЗАВДЯКИ ВАМ ПЛАН КВАРТАЛУ ВИКОНАЛИ ДОСТРОКОВО КРАПКА «ВТОРЧОРМЕТ»

Між нами, жінками

Отже, дорогі жінки, наслідуйте мій приклад, і ви побачите, який буде ефект.

М. НЕСМАЧНА,
домогосподарка.

М. Миколаїв.

ВІД ВИСТАВКОМУ. Перш ніж друкувати листа домогосподарки М. Несмачної, ми вирішили уточнити деякі деталі. По-перше, чи не перебільшує наша шановна дописувачка, а по-друге, чи була, не випадковий збіг обставин оті її покупки. Так от, офіційно свідчимо: перебільшення тут ані краплини. Інспекція по якості регулярно бракує по сорок-п'ятдесят тонн кефіру, молока, сметани, сиру, сирків, що виготовляють на Миколаївському молокозаводі. А що стосується випадковості, то за останній час тут зафіксовано аж 212 випадків неякісних поставок.

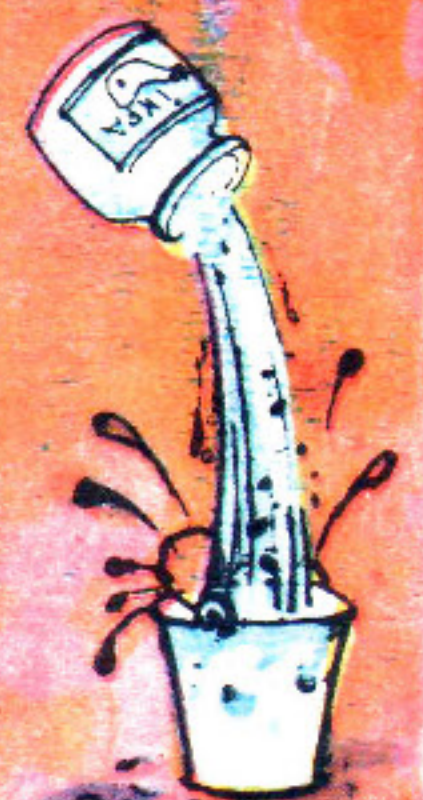

ЗАПОРУКА ДОВГОЛІТТЯ

Як стверджують геронтологи, найбільше зло нашого часу — надмірність в їжі. «Якщо хочете прожити на десять років довше», закликають вони, — скоротіть свої обіди й вечері вдвічі або втричі. На цей заклик гаряче відгукнулися працівники Гайсинського консервного заводу

(Вінницька область). Вони виготовили партію «крикабачкової» з таким гірким присмаком, що навіть найпалкіші прихильники цього харчу, які здатні були по дві банки з'їсти, зараз не можуть і однієї ложки пожувати. Цілий вагон такої ікри щойно прибув на нашу виставку.

ЗВІДКИ ЇМ ЗНАТИ... УСМІШКА

Купили дві каструлі емалевих.
— Радій, жінко. Це тобі. Тримай!

Потім трапились нікельована сковорода і електрокамін. Відтак купили манки й макаронів. На першому поверсі універмагу придбали кілька метрів кримплєну. На другому — модні чобітки і дитячі валики. На третьому — лунохода і парасольку.

Ще більше поталанило на базарі. Там знайшлися племінні кролі. Потім камбала і лимони. З чавунними косилками у навантаження. І посипалось: м'ясорубка, трансформатор, свиняча голова, етажерка, ночви, телеантена.

— Андрію! — заволатала посеред вулиці дружина. — Хоч косилки візьми. Люди скажуть, що жінка навіючена, а чоловік порожняком іде. Засміють!

— Не бійся. Не засміють. Звідки їм знати, що я твій чоловік?

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.

(ІЗ ЩОДЕННИКА ВІДПОЧИВАЮЧОГО)

1 липня. Ніч. Щойно прибув до санаторію «Блакитна затока». Маю окрему кімнату на сьомому поверсі. Пізно, тож побачення з морем доводиться відкласти до ранку. Треба тільки встигнути захопити найзручніше місце на пляжі.

2 липня. Шоста година ранку. Поспішаю на побачення з морем.

Шість годин десять хвилин. Застраг у ліфті десь між п'ятим і четвертим поверхами. Викликаю ліфтера. Чути, як сходимо вниз мчать відпочиваючі займати місця на пляжі. Якщо мене зараз визволять із цієї пластикової буцегарні, я ще встигну знайти «грибок» у другому ряду.

Шість годин п'ятдесят п'ять хвилин. Становище моє ускладнюється. Маю розмову з представником місцевої адміністрації. З'ясував, що ліфтер

тітка Клава відбула позавчора на місячний семінар, її заступниця нічого в ліфтах не тямить. Вимагаю зустрічі з директором. А він, виявляється, приходить на роботу о дев'ятій. Хочеться їсти.

Одинадцята година. Директор з'явився біля ліфта о пів на десяту. Ще раз розпояв про семінар, про тітку Клаву, про некомпетентність її заступників. Щиро поспівчував мені і пообіцяв вирішити питання з харчуванням. В гаражі знайшли шланг, з ідальні принесли каструлю компоту. Годують мене через вентиляційний отвір. Калорії в компоті, звичайно, не ті, але з голоду я не вмиру. Приходив шеф-кухар, взяв у мене замовлення на обід.

Двадцять друга година. На обід шеф-кухар приготував спеціально для мене ріденський, але

смачний суп-харчо і пасту з шашликів. Директор приходив сказати мені на добраніч. Обіцяв резервувати для мене персональне місце на пляжі.

5 липня. Закінчується четвертий день мого сидіння в ліфті. Нудьгувати не доводиться. Мене оточили увагою і адміністрація, і відпочиваючі. Зранку докладно інформують про погоду, про море, купання, вечірні прогулянки під пальмами. Потім сніданок. Після сніданку приходить директор, розказує про переговори з керівництвом семінару ліфтерів. Тітці Клаві поки що не дозволяють залишити заняття, але дещо зробили, щоб скоротити термін перепідготовки. Спеціально для неї розробляють індивідуальний навчальний план.

8 липня. Слова свого директор дотримав — за мною на пляжі закріплені персональні лежак. Щоб якимось вітшими мене, відпочиваючі зобов'язалися відлежати за мене на ньому по півгодини.

Не забувають мене й лікарі. Оскільки процедури в таких умовах неможливі, обмежилися лікувальною гімнастикою. Відчуваю, як м'язи наливаються силою.

10 липня. Тітка Клава пробує прискорити свою перепідготовку, користуючись індивідуальним планом. Чогось певного про її успіхи ще ніхто нічого сказати не може.

Шеф-кухар створив пасту «Курчата-табака». Кажуть, що пастою зацікавилися в центрі космічних польотів.

Дружина надіслала телеграму (її зачитав сам директор): «Хвилююся твоїм мовчанням». Я продикував відповідь: «Не хвилюйся. Клава робить успіхи».

Директор підготував спеціально для мене лекцію «Про перспективи поліпшення діяльності санаторію «Блакитна затока». Перспективи, скажу відверто, просто блискучі. Щиро подякував лекторові і побажав успіхів у роботі.

Тітка Клава виконала свій індивідуальний план. Складає заліки.

Жінка прислала давню телеграму: «Все зрозуміла. Бажаю Клаві дальших успіхів. Дітей забирати з собою». Щось, либонь, наплутали телеграфісти. Просив директора уточнити по телефону.

23 липня. Почуваю себе прекрасно. Останній комплекс лікувальної гімнастики просто чудодійний. А сьогодні ще й прийшла телеграма від тітки Клави: «Зустрічайте двадцять четвертого».

Від дружини прийшла ще одна телеграма: «Передумала від'їзд до мами. Будемо розмінюватися».

24 липня. Сніданком шеф-кухар перевіряв самого себе. Його відкликають в обласний центр. Натякає, що це висування пов'язане з новими космічними проектами. Замість компоту я одержав від нього дві склянки шампанського.

Вокально-інструментальний ансамбль співробітників санаторію дає концерт на мою честь з нагоди закінчення строку путівки.

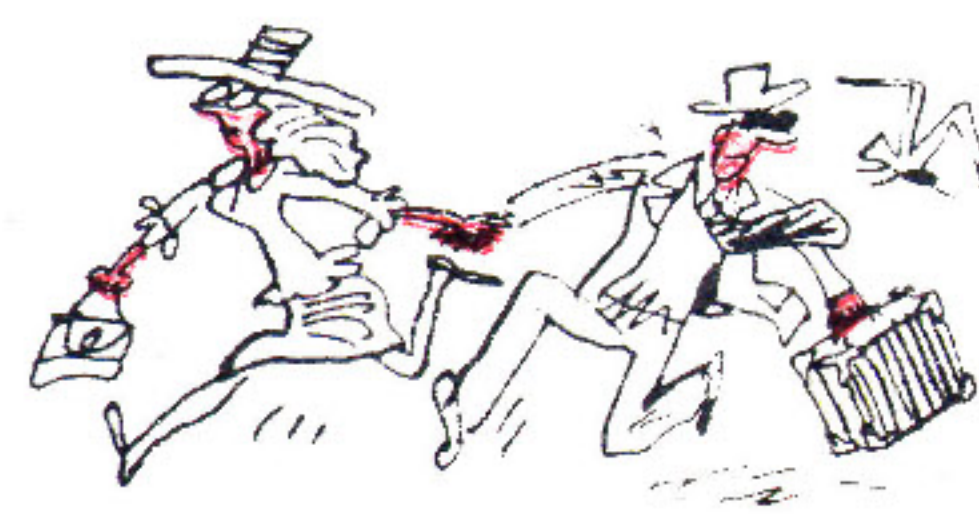
Директор попередив мене, що, на жаль, із завтрашнього дня він не зможе мене харчувати.

А тітки Клави нема.

24 липня. Біля ліфта з'явилася моя дружина. «Я хочу подивитися цьому негідникові в очі», — сказала вона директору. Той спробував ввічливо пояснити їй, в якому становищі я опинився. Дарма, він погано знає мою дружину. Якщо вже вона хоче подивитися мені в очі, то зробить це неодмінно й негайно.

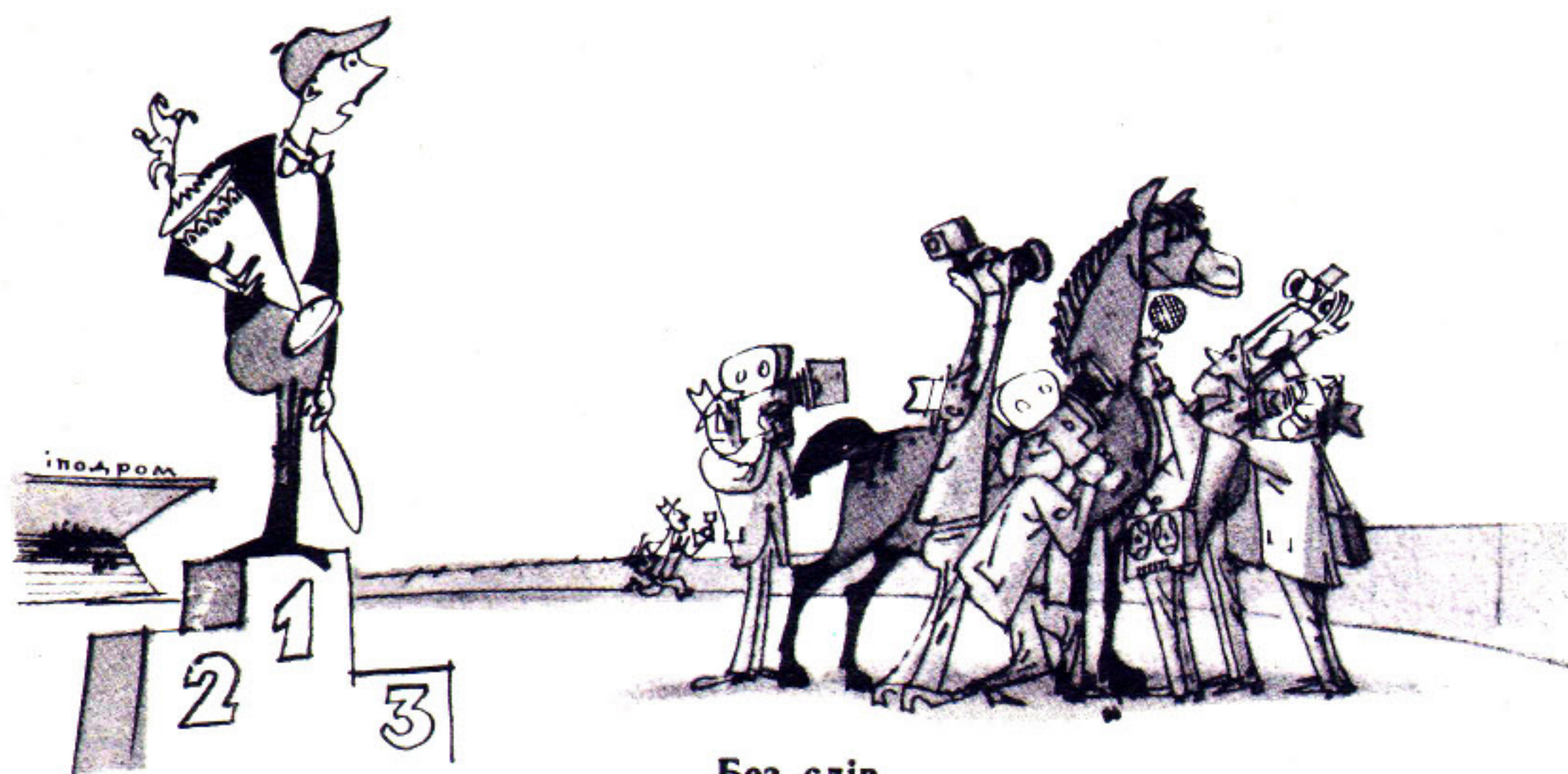
25 липня. Летимо додому. Оце сиджу й думаю: «Треба було б відразу послати дружині телеграму. Може, тоді б устиг до моря».

О. МІРОШНИЧЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

БАБУСЯ В ГОСТЯХ

Як пішла до внучки Насті,
довелось там корову пасти.
Як в Гордія гостювала,
Пір'я в них перебирала.
В них є кури й індюшки,
З їхніх пір'їв роблять подушки.
Як гостювала в Харитини... й т. д.

Я. С-ов з Кривого Рогу.

— А може, досить? Пожальте бідлашну бабусю.

Петро міцно поцілував
Красуню Марійку.
А та йому зацідила.
Ляпасів п'ятірку.
І плаче тепер Марійка...
Ій вже не сміятись,
Во пішов Петро в лікарню
Побої знімати.

М. Т-ій з Вінниччини.

— Сміятися тут і справді ні з чого. Плачемо і ридасмо!

ГУСАК-КОНСЕРВАТОР

Пташник покинувши, Гусак
В вояж пустився в новий світ
Усе нове сприймає косо,
Хоч бачить сам не далі свого носа.
Іде, Шипить, нахарапудившись мастак:
— Раніше тут було не так!..
Судачив дерзко він... наживоріт
Не далі дідових воріт.

І. С-сь з м. Бердянська.
Запорізької області.

— Хоч вам здається, ніби ви — піт,
«Судачим дерзко» ми... «наживоріт».

Ось і здобич вже в руках.
Я собі в'являю.
Та ось раптом на ногах
Я щось виявляю.

М. Д-юк з м. Ровно.

— Схопилися за ваш вірш руками й ногами.
Та, скільки не вчитувалися, так нічого,
на жаль, і не виявили...

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

Здається, добре уже вивчена наша флора і фауна, і все-таки є у ній загадки. От на території Супрунівської залізничної станції (Південна залізниця) незвичайна корова пасеться. Правда, ніхто її, окрім начальника станції Валентини Станіславівни Верескун, не бачив, ніхто не знає, якої вона масті, але дехто здогадується, що не світлої. А що вона незвичайна, то вже точно. Це підтверджують хоча б такі факти.

У колгоспі імені Шевченка Полтавського району вирішили побудувати молочний комплекс на 800 корів (вищезгадана корова в рахунок не йде). Уклали угоду з лісоторговельною організацією на постачання необхідного будівельного матеріалу.

Згідно з угодою, вона й відвантажила 29 жовтня минулого року на адресу шевченківців 68 кубометрів сосни. Ліс на станції вивантажили без представників колгоспу.

— А де ж іще тринадцять кубометрів? — здивувалися колгоспники, прибувши на станцію.

— Корова язиком злизала! — розтлумачила їм Валентина Станіславівна Верескун.

А в грудні прибув іще один вагон під номером 6676525. Його теж розвантажили, не турбуючи колгоспників. І тільки через півмісяця про це стало відомо в колгоспі. Оскільки ліс довгий час лежав на станції, логіка підказувала: треба його перемерити.

Валентина Станіславівна зустріла таку пропозицію без ентузіазму і цілий тиждень відмовлялася виділити для цього представника станції. Навіть після енергійного втручання комітету народного контролю і вимоги заступника начальника вантажного відділу Південної залізниці В. П. Остахова вона стояла на своєму.

Лише після кількадечної дискусії комісію було створено.

Перемеряли.

Чотирнадцять кубометрів будівельної сосни — як і не було.

— Ну й апетит у вашої корови! — обурилися колгоспники і почали вимагати комерційний акт, необхідний для того, щоб висловити претензії до постачальника або до залізничників. А може, навіть і до корови.

Але Валентина Станіславівна знову проявила твердий характер і акта не видала.

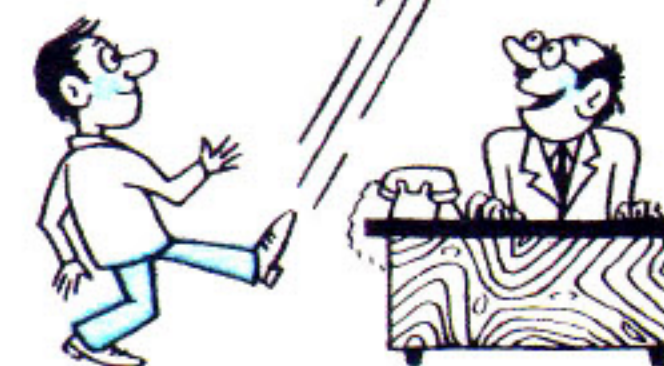
Голова колгоспу Іван Якович Назаренко телеграфував про це керівникам Південної залізниці і попросив вплинути на В. С. Верескун. Та й вони, з відомих, мабуть, тільки їм причин, не вплинули.

Отак і пасеться на Супрунівській залізничній станції таємнича корова, якої ніхто, крім Валентини Станіславівни, не бачив...

Полтавська область.

В. ЗІНЕНКО.

ОСІЧКА

УСМІШКА

Надворі стояла спека. Та в нашому механічному цеху було ще гарячіше: горів план.

— Поганяй до Києва, — сказав мені директор, — і без дроту не повертайся!

— Зрозумів!

— Треба буде ТУ-114 — бери!

Приїжджаю, заходжу туди, де дротом розпоряджаються. Так і так, кажу я старшому товарознавцеві, дріт потрібен до зарізу!

— Нічим допомогти не можу. Ви своє взяли, — холодно відповідає він і надіває окуляри.

— Може, пообідаємо разом?

— Спасибі, я вже обідав.

— Між іншим, — кажу, — ви вчора були на матчі?

— Ні, по телевізору дивився.

— Оце так гра! Оце так команда! Оце так кияни!

У старшого товарознавця потепліли очі.

— А в кого є ще такий Блохін?! — ще дужче розпалюється. — Каскад фінітів!.. Ривок!.. Прихований пас... І на завершення всього — гарматний удар! Куди тому Пеле!

— Як влаштувалися? — знімаючи окуляри, уже люб'язно поцікавився господар кабінету.

— Поки що ніяк. У готелі місць немає.

— Не журіться, я подзвоню. І про дріт не турбуйтеся...

Наприкінці наступного місяця я знову приїхав до Києва. Цього разу за листовим залізком.

— Ой, і всиплять сьогодні кияни «Шахтареві!» — вигукнув, ледь переступивши поріг кабінету старшого товарознавця.

— Ви впевнені? — нагородив мене господар кабінету суворим поглядом.

...Поїхав я ні з чим. Звідки мені було знати, що старший товарознавець родом з Донецька і симпатії його інколи роздвоюються.

Олександр БОНДАР.

м. Миколаїв.

З шівцями по Шишаках

Шишаки — це тихе, зелене, мальовниче селище, що привільно розкинулося понад тихоплинною рікою Псьол. Природа тут — милуєшся не намилиуєшся, повітря — дишаєш і не надихаєшся!

Шишаки як районний центр дуже перспективне селище. У нього, без перебільшення кажучи, чудове майбутнє.

От, скажімо, у кожному райцентрі є харчокомбінат. А у Шишаках немає. Був цех безалкогольних напоїв, але його через непридатність приміщення закрили. Тепер ситро завозять із сусіднього Диканського району. Завозять по чайній ложці: вдосталь сусіди не дають. Тому райхарчокомбінат у перспективі неодмінно буде.

У перспективі тут і райпромкомбінат. Коли саме він буде — сказати важко. Але ж буде! Бо чим гірший, розміркуюте самі, цей райцентр від будь-якого іншого?

Комбінат побутового обслуговування у Шишаках уже є. Але не такий, як у інших районних центрах. А, сказати б, символічний. У цьому ми переконалися, взявши коротке інтерв'ю у його директора І. Г. Шкурна.

- Костюми шие? — запитали ми.
- Якби був матеріал, то, звісно, шили б, — відповів Іван Григорович. — Не лише костюми, а й штани і сукні.
- А годинники лагодите?
- Немає запчастин.
- Керогази і примуси?
- Немає майстра.
- Ну, а дірку в каструлі можете запаяти?
- Кажу ж: немає майстра.
- Відремонтувати велосипед?
- Колись ремонтували. Але вже розучилися.
- Мотоцикл?
- Тим паче розучилися.
- То, може, хоч можете залатати гуму на камеру?
- Був цех вулканізації, — зітхнув директор. — Закрили.
- Як же тутешні жителі викручуються?

— Деякі їздять до Полтави. А деякі самотужки паяють і латають...

Отже, побутокмбінат, який задовольнятиме найнеобхідніші потреби населення, — в перспективі.

У майбутньому Шишаки прикрасить новий просторий Будинок культури. Його, на нашу думку, ніяк не можуть не побудувати, оскільки в існуючому немає жодної кімнати для занять гуртків художньої самодіяльності.

Вимальовується у перспективі й нова районна лікарня. Щоправда, її ще й у проєкті нема. Але що в принципі збудують — це абсолютно точно! Бо два ветхих приміщення сьогоднішньої лікарні не вічні ж.

Неодмінно буде у Шишаках новий готель. За цей заклад тепер править звичайнісінька селянська хата, де для прийжджого люду майже ніколи не була вільних місць.

У перспективі й нова баня — в старій уже падає стеля, на ладан дихають стіни. Крім того, намитися у ній можна, а помитися — ні.

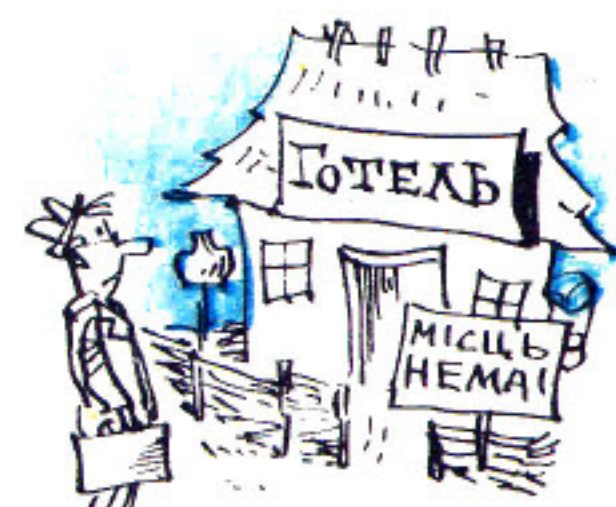
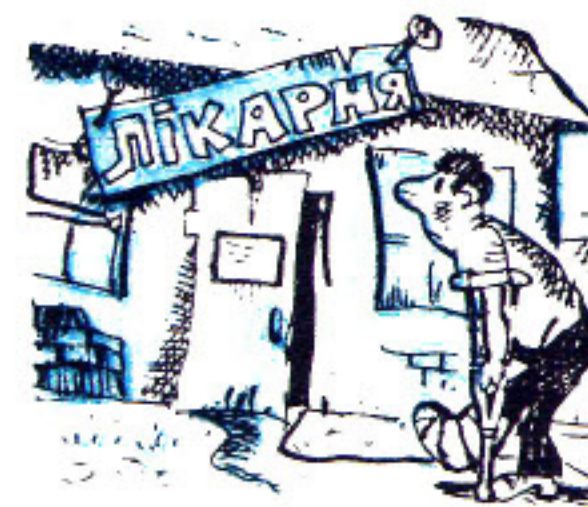
Нове приміщення санітарно-бактеріологічної лабораторії теж у перспективі.

А взагалі багато чого передбачається зробити у перспективі. Передбачається, наприклад, побудувати дорогу з твердим покриттям від райцентру до найближчої залізничної станції Яреськи. Передбачається впорядкувати і, так би мовити, осучаснити центр селища. Зокрема встановити автомати для продажу газованої води і газетні вітрини.

Перспективи у Шишаках, як бачимо, великі. Ними, між іншим, захоплюється голова райвиконкому Олексій Юхимович Кривега. І, як ми дізналися, керівники відповідних обласних організацій. Але поки що тільки захоплюються. Перетворити ж напроцуд гарне селище на справжній райцентр чомусь не поспішають.

З олівцем подорожували, записували і малювали М. ПАЛЬЧИК та В. ШИРЯЄВ.

Полтавська область.

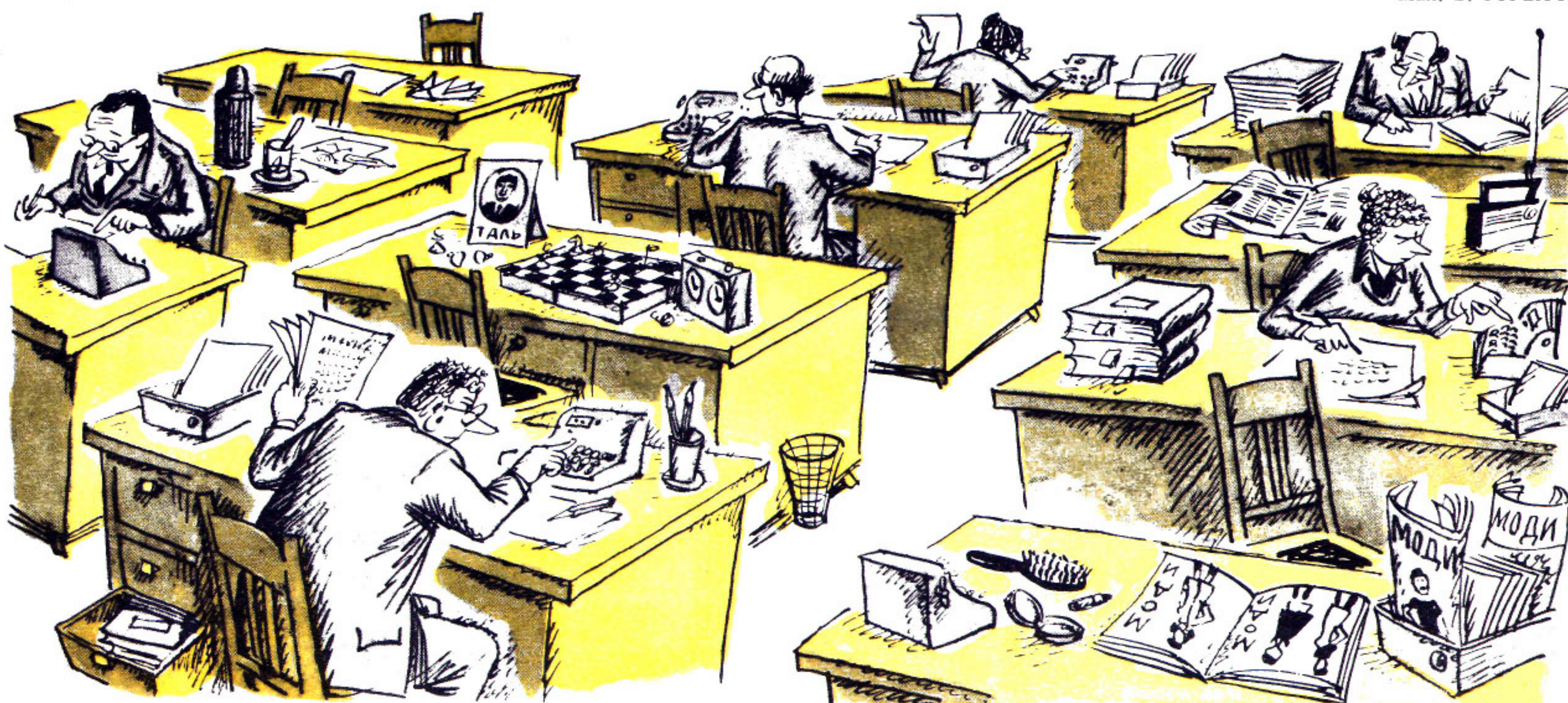
У добірці «Карикатури з натури» («Перець» № 7 за 1976 рік) художник прокоментував лист «У той вівторок». А в ньому йшлося про те, що колгосп ім. Леніна Лохвицького району Полтавської області цілий рік не міг забрати з Чернігівського ремонтного заводу № 2 трьох коробок передач від автомашини ГАЗ-53, які здав туди на ремонт.

Дали перцю!

Як повідомив редакцію заступник керуючого республіканським трестом ремонтних підприємств «Укрсільгосптехніки» тов. Красиловський, факти підтвердились. За систематичне зволікання ремонтних робіт директора і головного інженера Чернігівського ремонтного заводу № 2 з роботи знято.

МАЛЮНОК-ЗАГАДКА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Покажіть столи, за якими працюють директорові родичі.

КОНТРАХІД

Хроніка
одного звільнення
в документах
і довідках

«КАПІТАНОВІ ТЕПЛОХОДА «А. БУЧМА» ТОВ. КАРПЛЮКА В. В. ПРОФ-ГРУПОРГУ ТОВ. СИРОТІ В. В. Адміністрація, партком, порткомфлот поздоровляють екіпаж теплохода «А. Бучма» з достроковим завершенням навігаційного плану завершального року 9-ї п'ятирічки. Бажаємо дальших трудових успіхів...»

Начальник Херсонського річкового порту В. Б. Крутевич.
Секретар парткому О. А. Купленников.
Голова порткомфлоту Г. І. Довгопол.
(Осінь 1975 року).

«ГОЛОВНОМУ РЕДАКТОРОВІ ГАЗЕТИ «ВОДНЫЙ ТРАНСПОРТ». Керівництво Херсонського річкового порту просить Вас оформити капітана т. Карплюка Володимира Васильовича позаштатним кореспондентом Вашої газети. Тов. Карплюк працює в порту з 1956 року... регулярно виконує виробничий план. Судно утримується в доброму технічному стані. Екіпажу судна присуджено звання «Екіпаж комуністичної праці». За хорошу роботу т. Карплюк має ряд подяк і грамот.

Начальник річкового порту В. Б. Крутевич.
Секретар парткому О. А. Купленников.
(Осінь 1975 року).

«...Від сходу сонця й до сходу зірок котяться сорокаградусний дев'ятий вал біля буфетних стоек річкових трамваїв. А перевозять ці трамваї щодня десятки тисяч пасажирів із дніпровських передмість на Херсонський суднобудівний-судноремонтний завод та інші підприємства. Усі наші зусилля зупинити лікєро-горілчано-винну повинь уже кілька років розбиваються об пороги відділу робітничого постачання...»

(Із кореспонденції «Судно во хмелю», опублікованої в газеті «Водный транспорт» 30 вересня 1975 року. Авторі — капітан теплохода «А. Бучма» В. Карплюк та капітани інших суден).

«ЗАХОДІВ УЖИТО. «Судно во хмелю». На цей виступ редакції відповіли заступник начальника Головірчфлоту при Раді Міністрів УРСР П. Міщенко і начальник відділу робітничого постачання Херсонського річкового порту Є. Курган... Прийнято рішення про повну заборону продажу спиртних напоїв у буфетах теплоходів, про розширення асортименту продуктів».

(Газета «Водный транспорт», 15 листопада 1975 року).

«ГОЛОВНОМУ РЕДАКТОРОВІ ГАЗЕТИ «ВОДНЫЙ ТРАНСПОРТ». РЕДАКТОРОВІ ОБЛАСНОЇ ГАЗЕТИ.

Ми, буфетниці суден, звертаємося до Вас по допомогу викрити справжнє обличчя капітана теплохода «Бучма» гр. Карплюка... (Далі йдуть неконкретні, але темпераментні звинувачення в аморальності. І нарешті — головна думка.) В газеті «Водный транспорт» надруковано його статтю «Судно во хмелю»... Як могла вийти така стаття?!

(Із колективної скарги буфетниць відділу робітничого постачання Херсонського річкового порту, очолюваних Л. О. Зонич — буфетницею з теплохода «О. Деснян». Листопад 1975 року).

«...Буфетниці дивляться на нас ясними, невинними очима. Показуємо листа однієї з них: «Ваш підпис!» — «Мій». — «Тоді розкажіть про кожен факт, що порочить капітана». Знизує плечима: «Цього не знаю», «Не бачила», «Не перевіряла», «Казали, що було». І наприкінці: «Я підписувала тільки за себе (!), що торгувала законно...»

(З фейлетону «За шатким прилавком», написаного після перевірки скарги буфетниць. Газета «Водный транспорт», 24 січня 1976 року).

«ГОЛОВНОМУ РЕДАКТОРОВІ ГАЗЕТИ «ВОДНЫЙ ТРАНСПОРТ». ...Враховуючи, що питання про кандидатуру позаштатного кореспондента газети було вирішено без урахування думки партійної організації та колективу пасажирського агентства й не розглянуто на засіданні парткому, просимо на посаду позаштатного кореспондента газети «Водный транспорт» тов. Карплюка В. В. не затверджувати.

Начальник Херсонського річкового порту В. Б. Крутевич.
Секретар парткому О. Купленников.
27 січня 1976 року.

«НАЧАЛЬНИКОВІ ГОЛОВІРЧФЛОТУ ПРИ РАДІ МІНІСТРІВ УРСР т. СЛАВОВУ М. О. ГОЛОВІ ДНІПРОВСЬКОГО БАСКОМФЛОТУ т. ГОРШКОВУ С. П.

У зв'язку з надходженням матеріалів, які відбивають ряд недоліків і упущень в роботі теплохода «А. Бучма», просимо представлення керівництва річкового порту про нагородження капітана Карплюка В. В. знаком «Відмінник 9-ї п'ятирічки» вважати недійсним.

Начальник річкового порту В. Б. Крутевич.
Голова порткомфлоту Г. І. Довгопол.
23 лютого 1976 року.

«В. Карплюк — людина дуже небезпечна... Він здатний вигадати таке, що інший і правди так не скаже... Карплюк оббрехав буфетниць, ніби вони порушували правила торгівлі... Карплюк — аморальний... Це пройде, шантажист і бабник... Ось про що свідчать документи...»

(З довідки позаштатного кореспондента обласної газети О. М. Корнета, написаної після перевірки ним тієї ж самої скарги буфетниць. Лютий 1976 року).

ДОВІДКА ПРО ДОВІДКУ. Як мені вдалося встановити, документів, на котрі так емоційно посилається О. М. Корнет, він сам не бачив, повністю поклавшись на чутки й пересуди.

«...відкриті партійні збори відзначають, що факти, викладені у скарзі (буфетниць — В. Ч.) і довідці громадського кореспондента т. Корнета О. М., у минулому мали місце... Просити керівництво порту, партійний комітет і порткомфлот розглянути питання про достійність використання т. Карплюка на посаді капітана пасажирського судна».

(Із рішення відкритих зборів парторганізації управління пасажирських перевезень річкового порту від 2 березня 1976 року).

ЩЕ ОДНА ДОВІДКА. Ніхто з керівництва порту фактів, представлених О. М. Корнетом, не перевіряв і не уточнював.

«Визнати недоцільним надалі використовувати т. Карплюка В. В. на посаді капітана пасажирських суден».

(З рішення парткому порту від 15 березня 1976 року).

«Перевести в резерв тов. Карплюка В. В., звільнивши від обов'язків капітана... Підстава: рішення парткому...»

Начальник Херсонського річкового порту В. Б. Крутевич.
(З наказу № 60).

«ЗАХОДІВ УЖИТО. «За шатким прилавком». ...До редакції надійшла відповідь заступника начальника Головірчфлоту при Раді Міністрів УРСР К. Забавина. У ній, зокрема, сказано: «Відділом робітничого постачання Херсонського порту проведено збори, на яких були присутні 72 чоловіки. Обговорено питання поліпшення торговельного обслуговування пасажирів. Фейлетон обговорено також на нараді начальників ВРП у Києві. Дано вказівку посилити контроль за дотриманням правил продажу спиртних напоїв... Начальникові ВРП Херсонського річкового порту Є. Кургану вказано на недостатню роботу в колективі».

(Газета «Водный транспорт», 16 березня 1976).

ОСТАННЯ ДОВІДКА. Як бачимо, з одного боку, виступи преси визнаються мовби й справедливими. З іншого ж — немає сумнівів у тому, що капітан постраждав саме за ці виступи. У чому ж причина такої затаїтої упередженості до нього? Вона досить банальна. На тому ж засіданні парткому 15 березня цього року начальник порту В. Б. Крутевич висловився абсолютно ясно й недвозначно: «Продавати на судах спиртне не можна, але це питання слід було вирішувати на місці самими».

Тобто — не писати до газети, не виносити, як мовиться, з хати сміття.

Що ж до «справжнього обличчя» капітана Карплюка, то автор аж ніяк не вважає його ангелом із білосніжними крилами. Є в нього недоліки, траплялися й зриви. Ці недоліки чесно та об'єктивно відзначили керівники управління пасажирських перевезень у характеристиці, виданій у лютому цього року на вимогу адміністрації порту. Але водночас вони сказали й інше: «...за час роботи в порту виявив себе енергійним, ініціативним, дисциплінованим працівником. Любить свою професію і володіє нею досконало. Вміло організовує роботу екіпажу. Особисто бере участь у суднових роботах і показує приклад. Утримує судно у відмінному стані. Борється за виконання плану. Вимогливий до підлеглих».

Ось на це чомусь не звернув чи не сховався звернути уваги позаштатний кореспондент О. М. Корнет, який із незрозумілих причин безвідповідально пішов на повіді у ображених позбавленням виторгу від горілки та вина буфетниць.

На це ж саме не звернули уваги й керівники республіканського Головірчфлоту (до речі, протягом трьох місяців вони не спромоглися навіть елементарно відповісти В. В. Карплюкові на його скаргу), з мовчазної згоди яких у Херсонському порту дружно розправилися з капітаном.

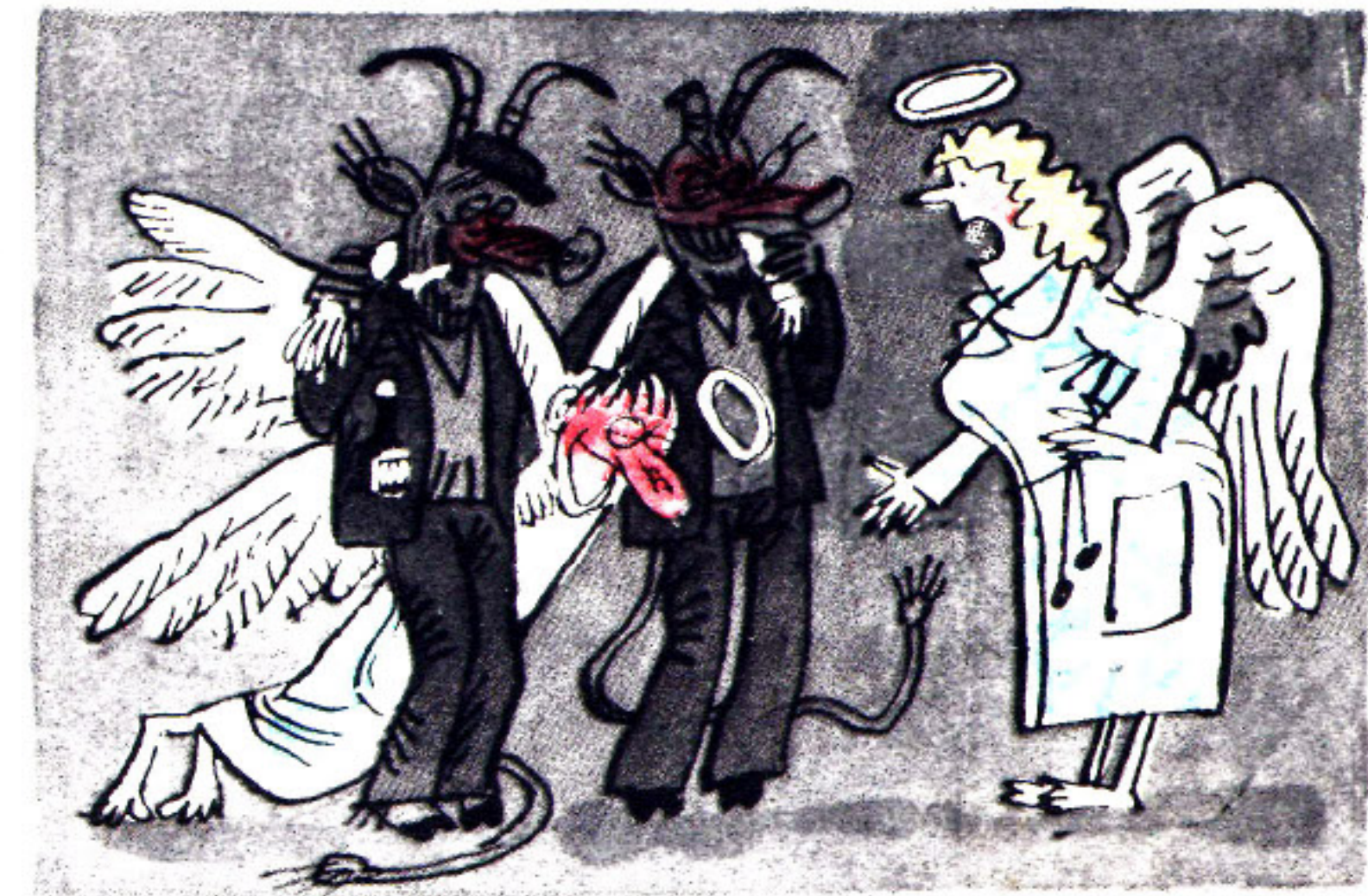
Хоч ні — не зовсім дружно. Дехто з працівників порту, в тому числі й членів парткому, протестував проти несправедливого рішення. Та керівництво не стало їх слухати.

Контрзахід затискувачам критики поки що вдався...

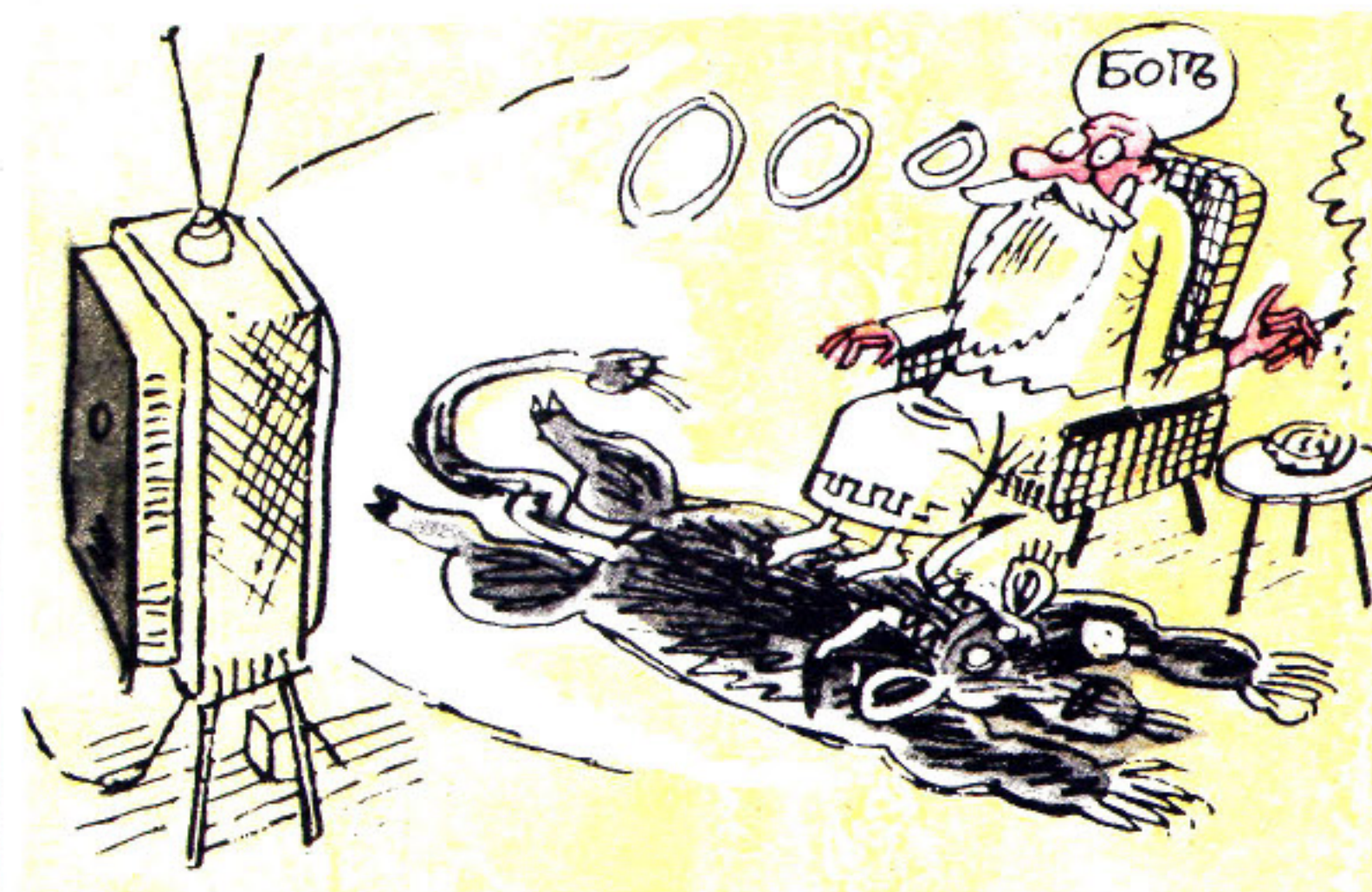
м. Херсон.

В. ЧЕПІГА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

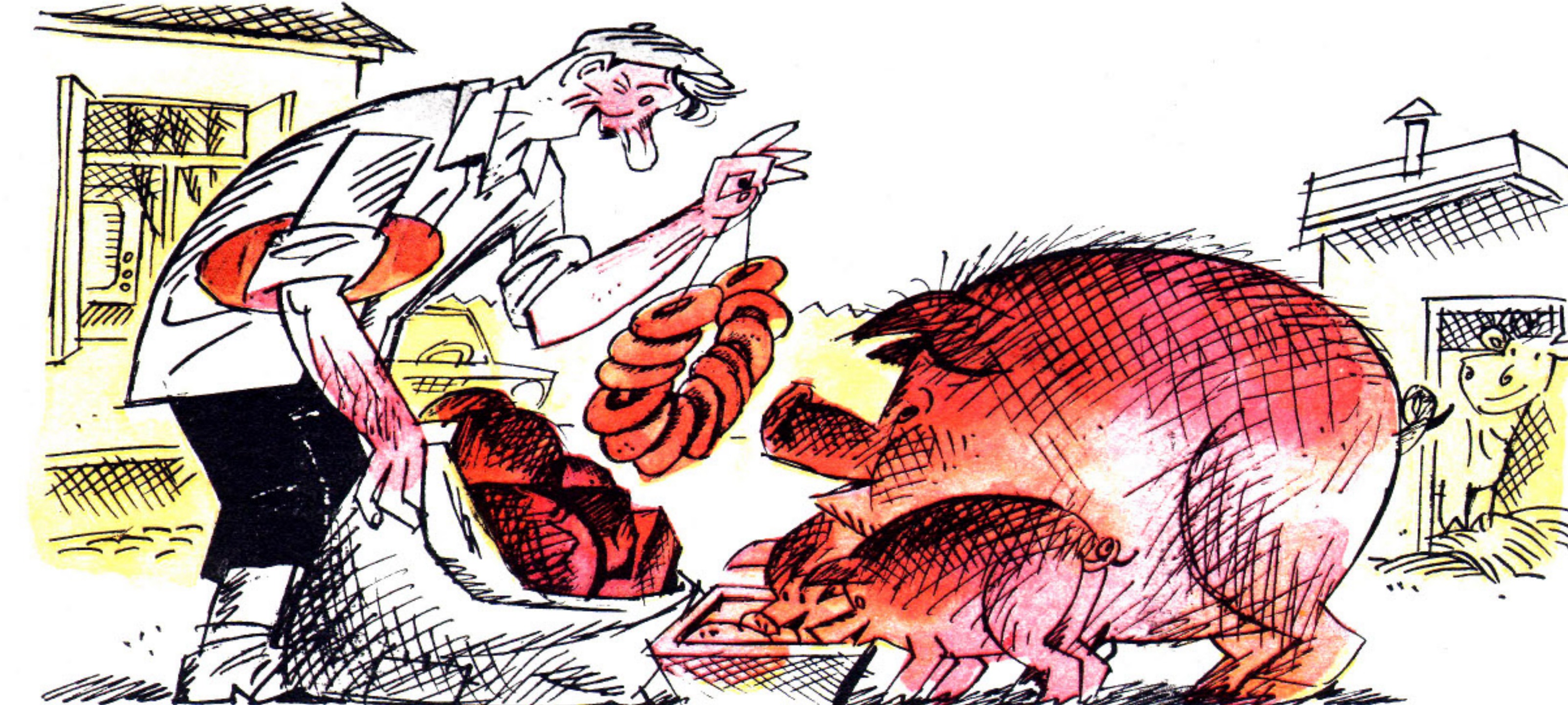

— Де тебе чорти носили?!

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

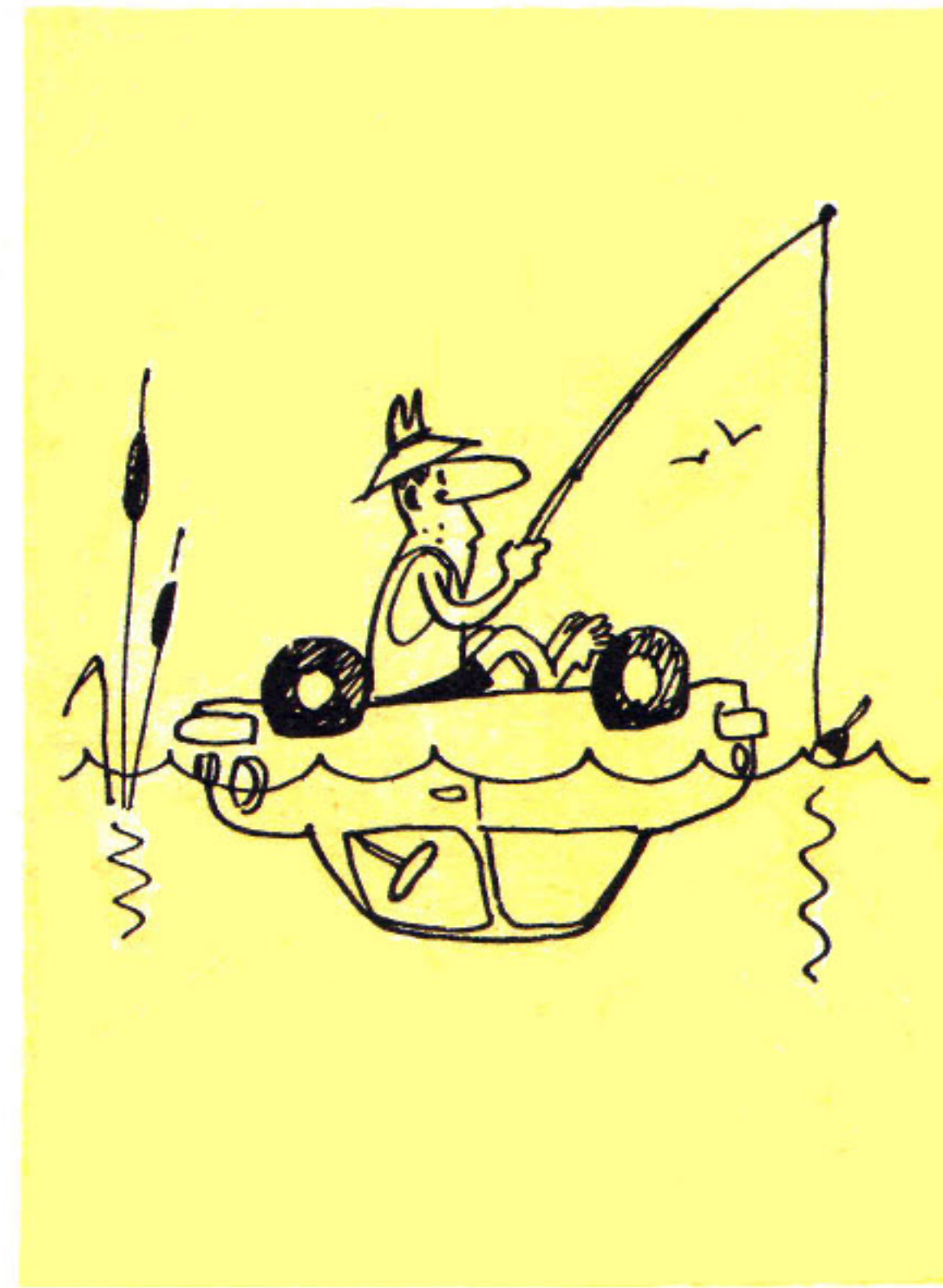

Не хлібом єдиним.

Дали перцю!

Робітники кар'єру «Горшки» Підволочиського заводу управління (Тернопільська область) написали Перцеві про те, що дирекція не баче про поліпшення умов їх праці, не видає спецодягу тощо.

Виконуючий обов'язки голови правління обласного міжколгоспного об'єднання по будівництву тов. Осипов повідомив редакцію, що факти підтвердилися. За допущені недоліки в керівництві директора Підволочиського заводу управління Савюка Я. П. з роботи звільнено.

Без слів.

Дали перцю!

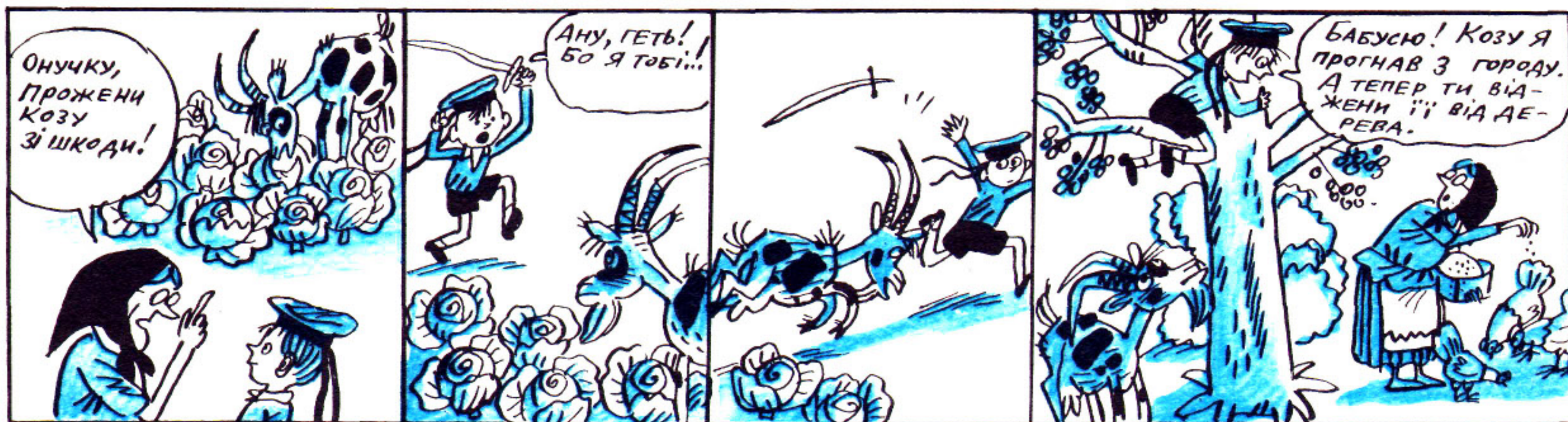
У радгоспі «Прапор Леніна» Яготинського району на Київщині вручали подарунки. Не всім, звичайно, а учасникам Великої Вітчизняної війни і людям, котрі прославилися в соціалістичному змаганні. Придбати подарунки підрядився секретар первинної парторганізації Ригон Л. Ф. Як він ті подарунки купував, не відомо. Відомо тільки, що частину радгоспних грошей безсоромно привласнив. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Секретар Яготинського району партії тов. Пархнюк повідомив, що такі факти мали місце. Ригон Л. Ф. з посади секретаря парторганізації знято і з членів КПРС виключено. Привласнені ним гроші в сумі 149 крб. 75 коп. анесені в радгоспну касу.

— Запиши собі на лобі: не слухатимеш мене — Бабай тебе з'їсть!

БЛИЗНЮКИ

МЕД

Сашко і Юрко бігали по подвір'ю, галасуючи:

— Ми однакові, давай однаково думати!

— Гайда мед діставати! — крикнув Сашко.

— Та я ж давно про це тільки й думаю! — похопився Юрко.

Під грушею, у землі, мостилися оси. Хлопці заштурхали паличками в дірку. Пахне медом.

Покинули палички, добираються пальцями. Оси загули, полізли, та як почали жалити!

Хлопці закачалися по траві. Посідали, дивляться і не впізнають один одного. Понаїдалися меду, аж запухли.

ЩО ЇСТИМЕ КОРОВА

На подвір'ї порпається курка. Хлопці сидять на порозі, Сашко вигукує:

— Курка їсть зерно, несе яйця, з яйця вилуплюється курча!

— Усі люблять зерно! — випалює Юрко.

Сашко блимає на нього й каже:

— А от і ні! Я люблю масло!

Юрко схоплюється на ноги, доводить: «А з чого ж те масло? Корова їсть траву. А з чого росте трава? Із насіння!»

— То ти їж траву, — відповідає йому Сашко.

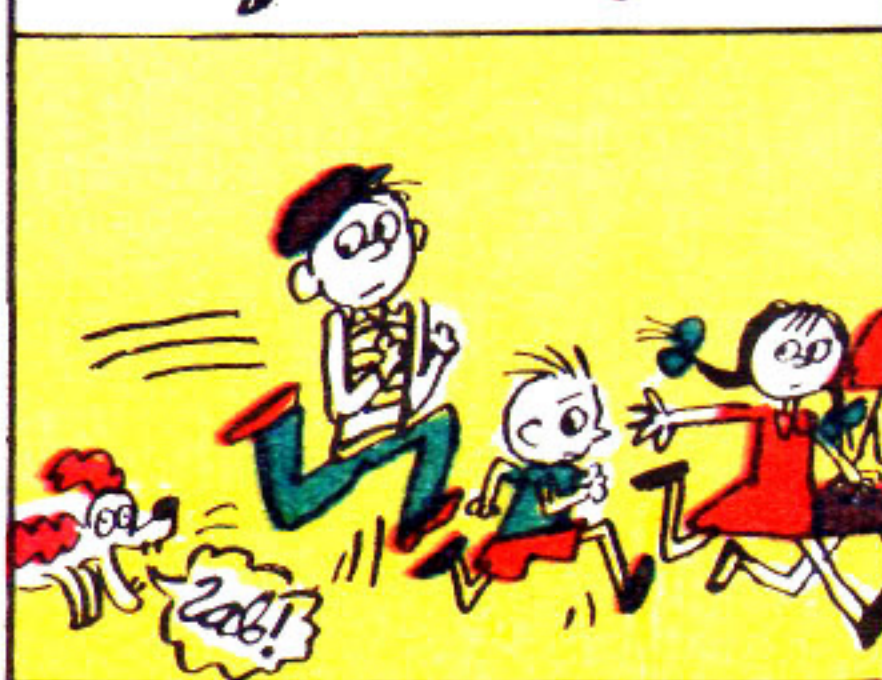
Юрко подумав-подумав і каже:

— А що ж тоді їстиме корова?..

Борис ХАРЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

БУРЯЧОК

Посадив їжачок
Навесні бурячок
Зайчик очі скосив:

— Ти ж його не їси!
Нащо ж це, далебі,
Зайвий клопіт тобі?

Відповів їжачок:

— Я зрощу бурячок,
До кози відвезу,
Нагодую козу

Тим смачним
бурячком,
А віддасть —
молочком!

Ігор СІЧОВИК.

ВІРШИК БЕЗ КІНЦЯ

Я йду собі дорогою,
дорогою широкою,
аж тут назустріч — кіт.
— Куди ти йдеш дорогою,
дорогою широкою? —
мене питає кіт
і жде від мене слова,
а я кажу котові:
— Я йду собі дорогою,
дорогою широкою,
аж тут назустріч — кіт.
— Куди ти йдеш дорогою,
дорогою широкою? —
мене питає кіт
і жде від мене слова,
а я й кажу котові...
Читай спочатку знову!

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ.

КРЯКОДИЛ

З пластиліну крокодила
Ніна в дитсадку зліпила
І регочеться до сліз,
Бо... качиний в нього ніс.
Подивились діти — наче
Крокодил той справді кряче.
Реготали з усіх сил
І назвали: КРЯКОДИЛ.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

(ПОБУТОВА ПОРАДА)

З досвіду знаю, що найкраще гострять ножі жінки. Але інколи це їм набридає.

— Ти б хоча ножі погострив!..

А й справді, чому б і ні? Але як? У вашої дружини це виходить блискуче. Ніж буває, як бритва. Інколи, краючи хлібину, ви обрізуєте пальця і зло кидаєте:

— Ну, ти й точиш! Тобі що, цим ножем голитися чи хліб різати?! Он через тебе пальця ледь не відтяв.

— Так точи сам,— каже вона замість того, щоб поцікавитись, як ви там порізалися: «До кістки чи не до кістки?».

— Не до кістки, радуйся!..

Ви приходите на кухню і відчиняєте пенал (є такі довгі вертикальні скриньки, які чомусь називаються ще й пеналами).

— Що ти тут шукаєш?!

— Ножа!

— Якого ножа?

— Звичайного, кухонного ножа. Хочу наточити!

— Так він же у шухляді. Ось тут, горе ти моє, в буфеті,— каже вона і витягує з брязкотом шухляду, начинену різним непотрібом: сіточками, виделками, ложками, ополониками, ні на що не придатними, штопорами, шилом, ключами для відкривання консервних банок, старими ручками від м'ясорубок і, звичайно, ножами — кухонними, столовими, десертними, срібними, з нержавіючої сталі.

Ви берете газету (бажано ту, яку свого часу відклали, щоб потім почитати чи перевірити якусь таблицю), загортаєте в неї ножі і до дверей.

— Ти куди?

— Точити ножі.

— А хіба їх не можна точити дома? Он скільки брусків і напильників понакупували!

— Петро Семенович обіцяв поточити на заводі усі разом. Щоб ти не мучилась.

Ви із «загашника» прихоплюєте м'яту п'ятірку (без півлітри якось незручно людину турбувати) — і до Петра Семеновича.

Після того, як уже в пляшці залишиться остання крапля, ви кажете:

— Ну, мені, здається, пора. Засидівся...

— Та ти що! У мене ж і своя ще пляшка є.

— Ну, хіба що. Але так, по одній. На коня... і додому. А то жінка. Ти ж знаєш мою жінку...

— Вони всі однакові,— спокійно каже Петро Семенович, а ще спокійніше розливає по фужерах.— Вони нас ніколи не розуміли... Ну, поїхали... Запивай з чарки...

— Хух,— кажете ви.— Міцна. Мабуть, власного виробництва! Така коня з ніг звалить...

— Ти закусуй, закусуй. Огірочками. Ювілейні. Маємо скоро срібне

весілля відсвяткувати. Ну, то як — ще по одній?..

— Ні,— піднімається ви.

— По маленькій. А запивати фужерами цього разу будемо. Навпаки...

— Мені, розумієш, ще дома ножі треба точити. Жінка просила.

— Ножі?! Дивак. Принось мені, я їх на заводі... Не ножі матимеш, а бритви. Ти їх випадково не приніс?

— Випадково, здається, поклав у кишеню. Зараз подивлюсь. Точно, є. Мабуть, жінка підсунула.

Ви подаєте йому згорток, він бере, потискує вам руку й питає:

— Треба терміново?

— Та бажано. Уже з півроку жінці обіцяв...

— Ну, так завтра увечері прихось.

Наступного вечора, прихопивши із «загашника» (є така у кожного мужчини засекречена невеличка кишенка, що знаходиться в лівій верхній частині штанів під поясом. Жодна жінка про існування цієї кишенки не знає і не здогадується. Принаймні, так думають чоловіки) ще одну п'ятірку і мчите до товариша.

— Ну як, наточив?— ще з порога гукаєте ви, навіть забувши привітатись.

— Аякже! Роздягайся.

Нашвидкуруч випиваєте дві-три чарчини і мчите додому.

— Ось,— кажете ви так, ніби на решті купили дружині отой золотий годинник, що обіцяли їй ще в день одруження.— На!!!

— Що це? — злякано, щасливо, заінтриговано бере вона в руки газетний згорток.

— Ножі! Наточив.

Вона з цікавістю розгортає газету, дивиться спочатку на ножі, тоді на вас і з острахом запитує:

— Що ж ти наробив?!

— А що? — в свою чергу перепитуєте ви.— Наточив ножі!

— Це ж срібні ножі. Десертні. Хто ж срібні ножі точить?!

— То точи сама!..

...Найкраще ножі гострити самому. Об камінь... Біля порога...

Олег ЧОРНОГУЗ.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЗДИВУВАЛАСЯ

Маленька Маруся вперше побачила живе поросля.

— Що це? — питає вона.

— Свиня! — коротко пояснює мама.

Маруся широко відкриває очі.

— А що вона такого поганого зробила?

У ПОЇЗДІ

— Чому ваш синок курить? Тут же чітко написано: «Курити заборонено»!

— Він іще не вмів читати.

НА БАЗАРІ

— Грицю, скільки хочете за гуску?

— Купить собі в когось іншого, бо я не продаю.

— То нащо було нести її на базар?

— Бо стара не пускала мене з дому, мовляв, немає чого йти на базар із голими руками! От я і взяв гуску.

Надіслав О. РОП'ЯНИК.
м. Івано-Франківськ.

НА ПОЛЮВАННІ

Два мисливці побачили сліди ведмеда.

— Іди подивись, куди він пішов,— сказав один.

— А ти?

— А я піду в протилежний бін, подивлюся, звідки він вийшов.

Надіслав Б. ЛУПІЙ.
с. Пасіки-Зубрицькі
Пустомитівського району
Львівської області.

ТО ПУСТЕ...

— Василю! Я бачив таку широку річку, що з одного берега не було видно другого.

— То пусте. Я бачив таку вузьку, що лише один берег був.

Надіслали М. і С. КОЗУРАКИ.
м. Львів.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)

МИНАЄ Я КРАСНЕ ЛІТЕЧКО...

Керівники тресту «Марганецьрудбуд» обіцяли ще у квітні закінчити ремонт будинку № 37, що по вулиці Кірова в місті Орджонікідзе. Але проходить і красне літечко, а мешканці будинку й досі живуть в гуртожитку, бо ремонтні ні кінця, ні краю не видно.

Мал. И. КОГАНА

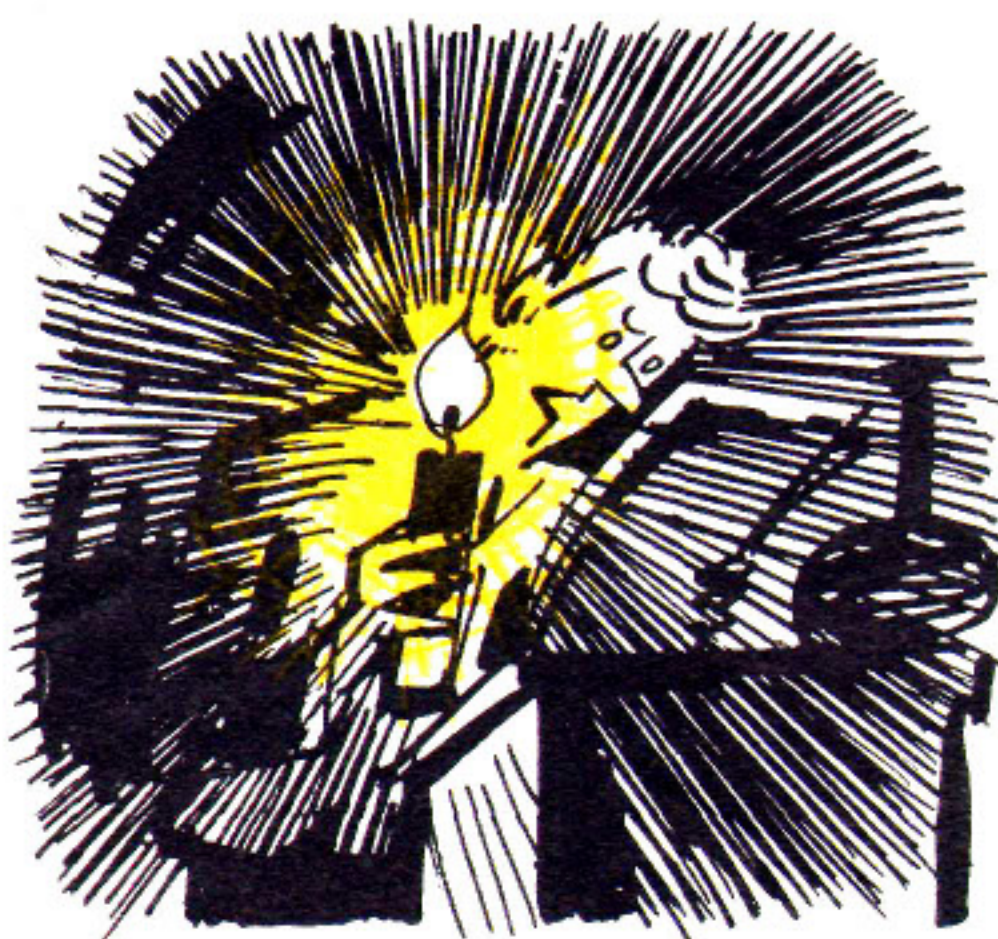

— Що ви так хвилюєтесь за своє житло? Ми ж не беремося ремонтувати ще й гуртожиток.

НІЧ ЯКА МІСЯЧНА...

Дуже любить керуючий трестом «Укрсільенергомонтаж» тов. Берсеньєв В. М. місячні ночі. Бо в цей період різко зменшується число скарг на те, що село Дубові Гряди Сахновщинського району (Харківщина), перенесене в зв'язку з будівництвом каналу «Дніпро — Донбас», і досі не електрифіковано.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

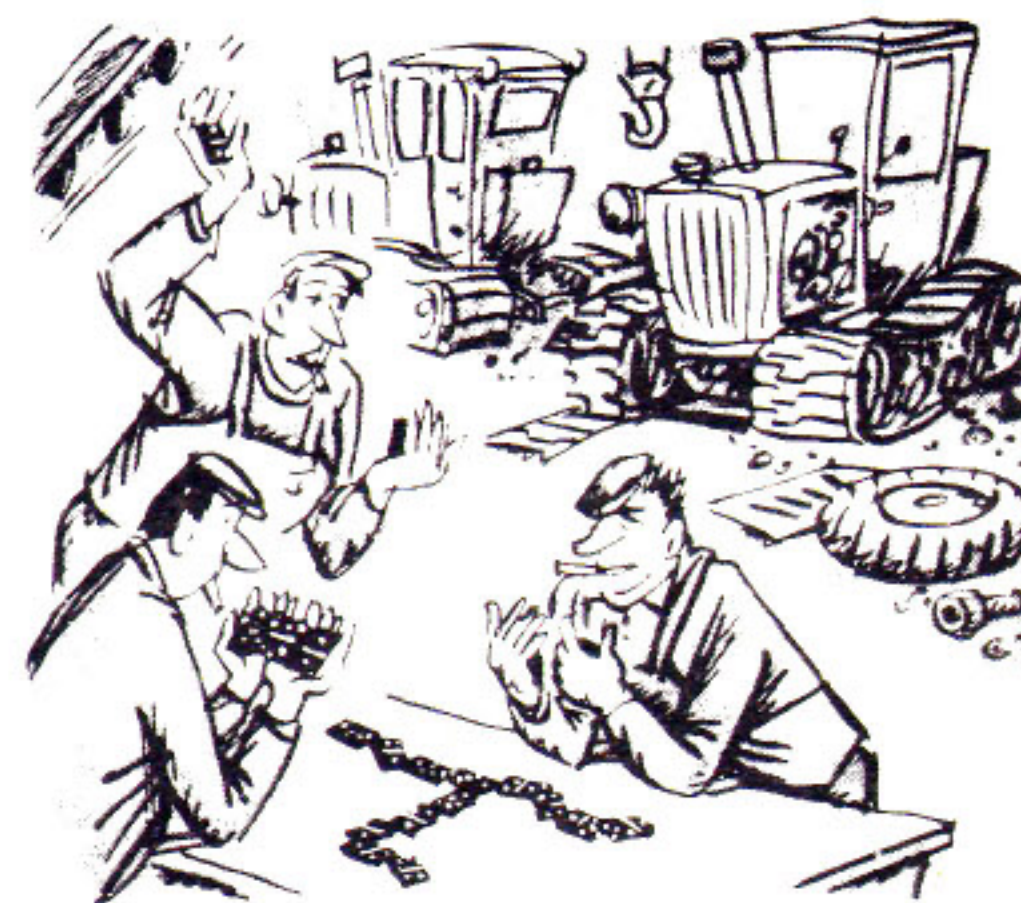

— Залишилося тільки висвітлити питання про електрифікацію вашого села...

І НІ ПАЛЬЦЕМ ОБ ПАЛЕЦЬ

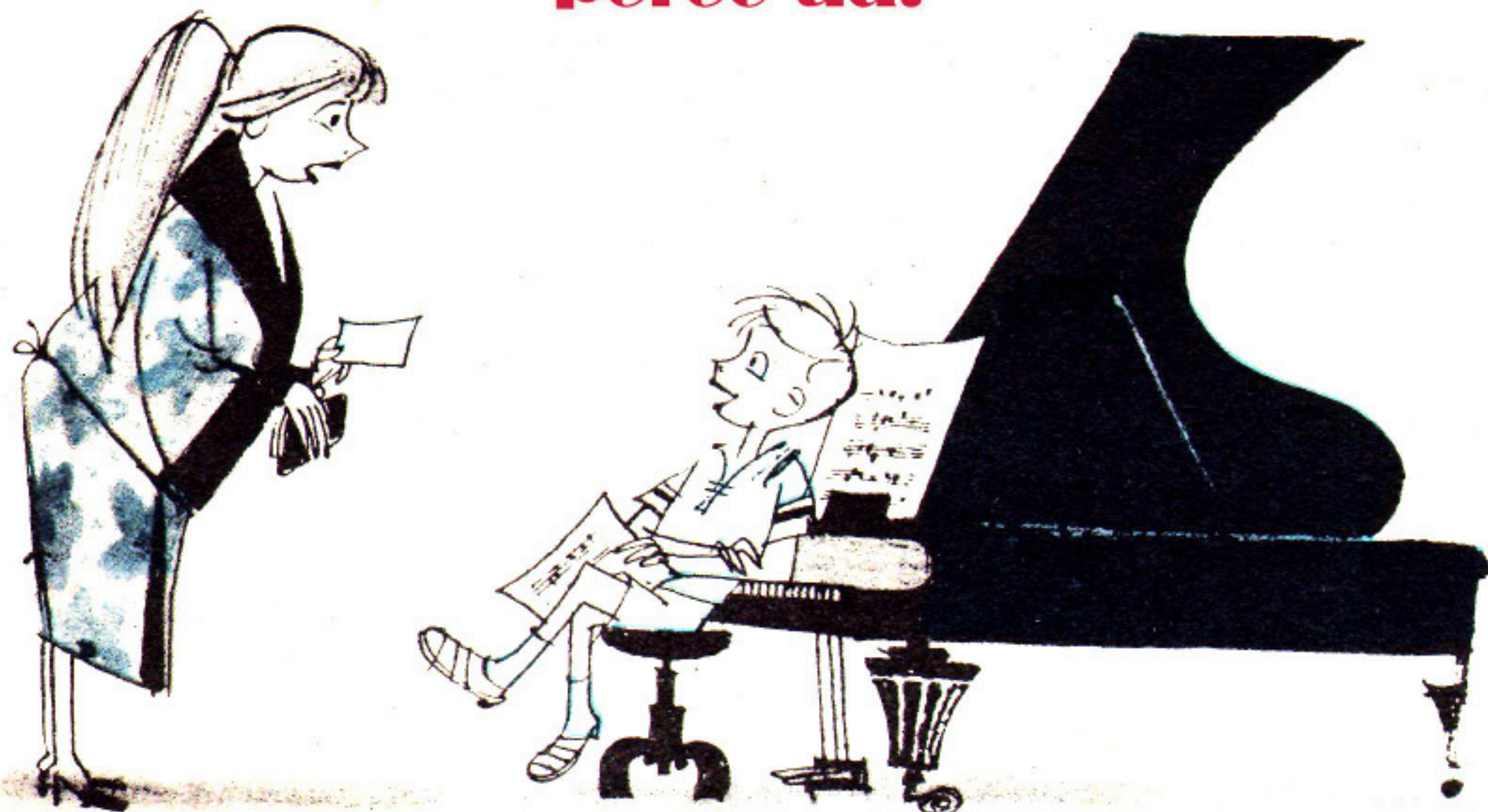
Рік тому Новоархангельська міжколгоспна будівельна організація здала на Олександрійський ремонтно-механічний завод (Кіровоградщина) трактор Т-100 М. Але там до його ремонту ще й не приступали.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Знову лаяли за зрив ремонту тракторів...
— Нічого не вдієш: на все рук не вистає...

— На тобі карбованця і грай, щоб урок вивчив.
— Е, ні, сусіда мені дав два карбованці, щоб я не грав.

СИНИЦЯ І ВЕДМІДЬ

БАЙКА

Не за солодкий спів Синиці раді
Були усі у лісовій громаді:
Вона пошани й слави зажила,
Бо неліною була.
Зажера-Гусінь страх її боялась:
Синиця з нею швидко розпрощалась!
Та якось у зелених шатах,
Біля ведмежого барлогу
Знов завелася погань волохата...
Синиця — в бій, громаду кличе на підмогу:
— Гей, до Ведмежої всі хати —
Ліс від напасти рятувати!
Як вжалений, Господар заревів,
З барлогу виліз, лапи звів:
— Мою оселю гудиш?

До неї шлях швиденько ти забудеш!
З очей, нещасна, пропади,
Поки не сталося біди!..
Всі розлетілися мерщій від того реву,
А Гусінь — об'їда дерева,
Аж поки не зоставсь Ведмідь
Посеред пустки чорної сидіть.
Тоді лиш схаменувсь:
— Біда!..

* * *
Еге ж, біда,
Коли з барлогу чванство вигляда!

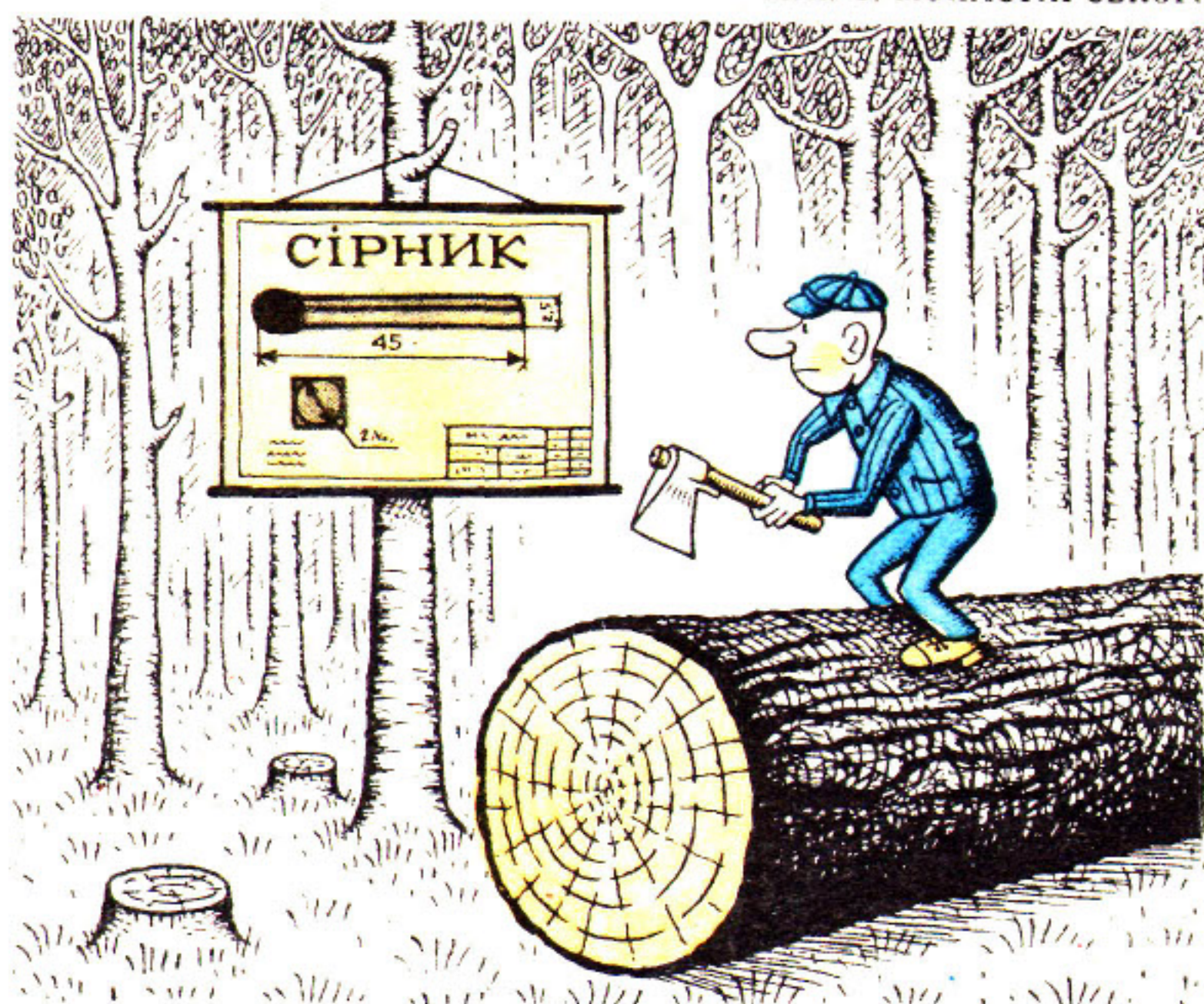
Ніна ГАМАНІНА.

М. Київ.

Дали перцю!

Хоч і не часто, але буває й таке, коли людина може сама собі свиню підкласти. Саме такий випадок стався у колгоспі ім. Ілліча Миколаївського району Одеської області. Тут голова колгоспу Мальований і його заступник Лосев занаділись на свиноферму поросят цупити. Гадали, ніхто того не помітить. Аж люди побачили та ще й Перцеві написали про це.

Секретар Миколаївського району КП України тов. Семенишин повідомив редакцію, що факти підтвердились. Мальованого і Лосева з керівних посад знято. Справу про розбазарювання ними колгоспного поголів'я свиней передано слідчим органам.

Без слів.

Ярослав КОРОЛЕВИЧ

Мужній Баран

БАЙКА

Під охороною отарника у полі,
Поскубуючи травку у овечім колі,
Баран побачив Вовка вдалині:
«Якби, шановні, знали ви, до чого
Мозолить очі той бандит мені.
Я з нього шкуру здер би із живого,
За все рахунки звів би з ним.
Відомо ж: барани — мужі уперті!
Єдине, що його рятує ще від смерті,
Так те, що м'яса я не їм».
Й пішла про Барана розмова між
овець:
«Оце вже молодець — так молодець!»

Надійна позиція

БАЙКА

Угледівши на задніх лапках Жучку,
Що ладилась лизнуть Хазяїнові ручку,
Барбос звернувся до Сірка старого:
— Не осягну я розумом своїм,
Чого й для чого
Вона завжди на задніх перед ним?
Невже ж не розуміє, шолудива,
Що нам на двох стояти не властиво?
Це ж осудовисько, ганьба для всіх
собак,
Що день при дні вона вистояє отак!
— Ет, — розсміявся Сірко, — дурна ти
голова:
То Жучка на життя відстоює права.

Подарунок

ЖАРТ

Прибігає син зі школи
І гукає: — Татку!
Мені й Вірі завтра в школу
Давайте десятку!
Посміхнувся у вуса батько:
— Ач, які хороші!
А нащо вам із сестрою
Та отакі гроші?
— Восьме березня в суботу,
І до цього свята
Клас наш вчительці
Зібрався
Щось подарувати.
А вона про це почула
І сказала строго,
Щоб не сміли купувати
Завтра їй нічого:
— Подаруйте, — каже, —
краще

Мені по п'ятірці.
Так що дайте п'ять мені
І п'ять дайте Вірці.

Яресько

Яресько в селі у нас добре відомий.
В колгоспі увага йому — як нікому,
Бо другого марно й шукати такого —
Очей відвести неможливо від нього.
До того вже спритний — бодай не казати!
Відвернешся тільки, — вже моститься спати.
Легені в Яреська, нівроку, здорові —
Висвистує носом пісні колискові.
І легше з вола балерину зробити,
Ніж чудо те наше зі сну розбудити.
Тож хочемо ми в зоопарк написати:
«Чи вам не потрібні такі експонати?
Беріть, не вагайтеся, диво-хлопчину:
От праця із мавпи створила людину,
Яресько ж — усе навпаки показав би, —
Як може людина вернутись до мавпи.
Він спатиме чесно заради науки...
Та й нам врешті-решт ви розв'яжете руки».

ПАВЛО БЕЙЛІН. «НАВЧИМОСЬ ХВОРИТИ!»

Не всі люди вміють хворіти. Я давно вже помітив, що в певній частині моїх пацієнтів, навіть з вищою освітою, культура хворіння є вкрай незадовільною. Деякі хворі вважають себе здоровими, а деякі здорові — хворими. Дехто взагалі вперто відмовляється хворіти.

На жаль, не кожному відомо, що хвороба є ознакою здоров'я людини. Адже хворіння — це процес боротьби організму за відновлення своїх нормальних фізіологічних функцій. Саме хвороба мобілізує наш організм перемогти її! Досвідчені лікарі знають: доки людина хворіє — вона живе. Мені не раз уже доводилося розтлумачувати недовірливим пацієнтам: *х в о р і т и — к о р и с н о*. Під час хвороби людина виробляє в собі, за допомогою лікаря, такі позитивні якості, як волю (видужувати), терпіння і оптимізм. Кожний хворий одержує бюлетень і, отже, має можливість відпочити від роботи й збагатити свої медичні знання та загальний культурний багаж (за моїми спостереженнями, хворі читають більше, ніж здорові).

Отже, нема підстав лякатися хвороби. Проте я знав одного пацієнта, який настільки боявся захворіти, що справді захворів. Інший мій пацієнт, щоб не захворіти, почав заздалегідь самолікуватися і, зрештою, потрапив до мене в лікарню.

Тому хворіти треба свідомо. Якщо маєте твердий намір захворіти, неодмінно зверніться до свого дільничного лікаря за порадою. Викликаючи лікаря, пам'ятайте: не хвороба для бюлетеня, а бюлетень для хвороби. Тим, хто прагне підвищити свою культуру хворіння, раджу читати журнал «Здоров'є» і особливо мої «Бесіди лікаря» у «Вечірньому Києві».

І ще одна порада: перша заповідь хворого — довір'я до лікаря й медицини. Запам'ятайте: віра в мистецтво лікаря вилікує вас скоріше, ніж саме мистецтво лікаря! Отож, хворійте на здоров'я!

І сміх, і ір'я

ЗАВДАННЯ ПЕРЕВИКОНАНО

Якось на світанку задзвонили телефони в усіх поліцейських управліннях Стокгольма. Було оголошено тривогу. Причина такого рейваху виявилась досить серйозною: з будинку для божевільних, що міститься на одній з околиць шведської столиці, втекло шість дуже небезпечних хворих. Від них можна було чекати будь-яких сюрпризів. Поліція діяла енергійно і самовіддано: вже опівдні заарештувала понад 80 «підозрілих».

КОЛИ ПОСМІХАЄТЬСЯ ПЕСИМІСТ!

Відповідь на це запитання дає напис на дзеркалі одного косметичного салону в Утрехті (Голландія). Він гласить: «Песиміст посміхається лише тоді, коли чистить зуби».

РОЗКВІТ ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОЇ НАУКИ

Марбурзький університет в ФРН опублікував, як звичайно, теми докторських робіт. Серед них була і така: «Вплив бігу упродовж 23 хвилин на частоту дихання однієї німецької свині».

Велике цабе оті західнонімецькі свині!

НАВКОЛО ЛАСОГО ШМАТКА

Основу сюжету деяких творів детективного жанру становить боротьба за спадок. Часто йдеться не про одну, а про дві духівниці — фальшиву і справжню. І навколо тих духівниць довідчений літератор накручує дію, розпалює всілякі пристрасті. Іноді може бути й три духівниці, але це вже рекорд.

У квітні цього року в Сполучених Штатах помер знаменитий і таємничий мільярдер Говард Х'юз, капітал якого оцінюють у два мільярди доларів. У спеціальний суд у справах успадкування подано тринадцять (!) духівниць Х'юза. Всі вони визнані фальшивими.

МИСТЕЦТВО І ШЛУНОК

Оголошення в одній паризькій газеті: «Юнак, який завжди має гарний апетит, шукає місце актора на кіностудії або телебаченні. Особливо бажана участь у сценах, які відбуваються в ресторанах і на банкетах».

РАДИКАЛЬНИЙ ЗАХІД

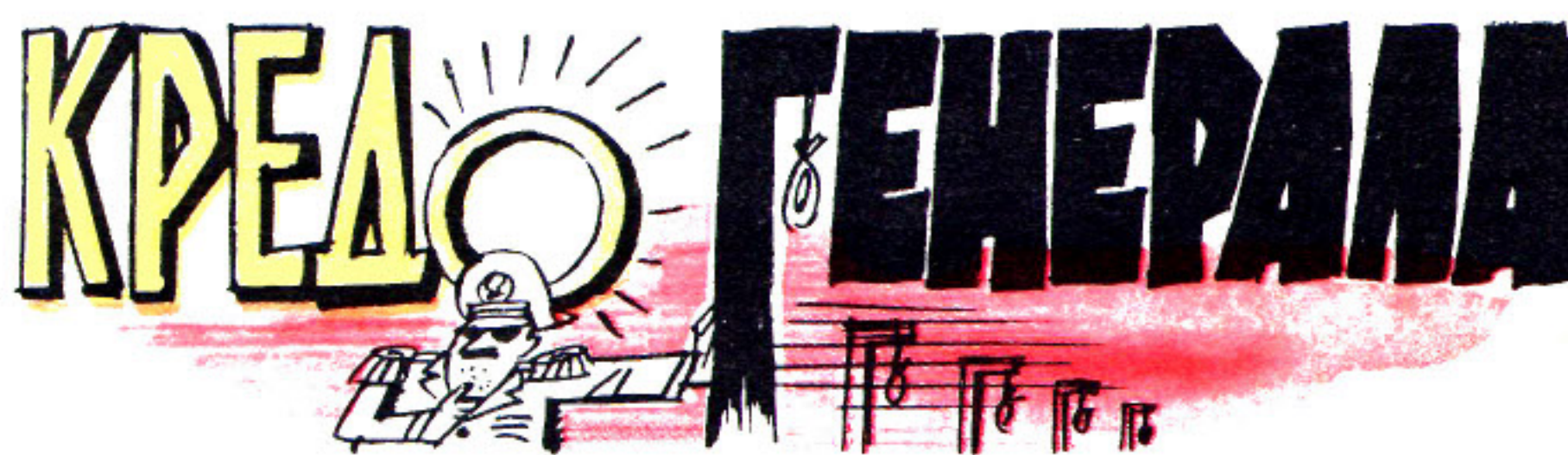
Цього року в Англії засуха. Раніш повноводом Темза так обміліла, що лондонський водопровід працює з великими перебоями.

Щоб зарадити біді, директор служби водопостачання вдався до надзвичайних заходів: він написав собі з африканської країни Ботсвани від тамтешніх знахарів молитовний килим із написом: «Дай нам дощ!». Але, як повідомляє лондонська преса, «чудодійний килим... жодного разу не спрацював».

ЗА СУМІСНИЦТВОМ

Щойно одружена парочка мешканців голландського міста Ігмуйден здивовано розглядала свої шлюбні посвідчення. На них були дві печатки: «М'ясо здорове» і «Трихін немає». Чинновиків довелось вибачитися і виписати нові посвідчення. Справа в тім, що він за сумісництвом ще й штемпелює м'ясо на ринку. От і переплутав печатки.

МІЖНАРОДНИЙ ФЕЙЛЕТОН

Генерал Піночіно сидів за робочим столом і милувався своєю фотографією, яка прикрашала обкладинку журналу «Шпрінгер». Він не знав чужої мови, але з допомогою словника зрозумів значення тексту під знімком, де його проголошували «сміливим і справедливим вождем свого народу». Три роки тому генерал обрав себе президентом країни голосами кулеметів. Тому його цілком можна вважати сміливим і справедливим вождем, який іде шляхом, накресленим Адольфом Великим.

Робочий стіл у його шикарному кабінеті деякі іноземні дипломати і власники мідних рудників вважають символом миру. Коли генерал сідає за свій робочий стіл, його погляд у будь-який момент може відпочити на елегантному автоматі, що лежить поруч. А ліворуч стоїть майстерно сплетений кошик для фруктів. Правда, кошик заповнюють не яблука й апельсини, а з десяток ручних гранат. На всякий випадок.

— Ваша величність обіцяли прийняти кореспондента журналу «Шпрінгер», — доповів полковник. — Дозвольте запросити?

— А ви перевірили його кишені?

— Так, ваше превосходительство. Ми також сфотографували його три рази і, крім того, взяли відбитки пальців.

— Гарзд. Запрошуйте.

Через дві хвилини молоджавий кореспондент одержав дозвіл сісти навпроти генерала Піночіно і почати інтерв'ю.

— Що б ви хотіли узяти? — запитав генерал. — Я можу приділити вам десять хвилин.

— Дозвольте спочатку дізнатися про стан вашого здоров'я, пане генерал, — сказав репортер.

— Почуваю себе чудово, особливо коли мої недруги заспокоєні.

— Вони розстріляні чи в тюрмі?

— Ні те, ні інше. Я гуманіст і прихильник миру. Я не схвалюю насильства.

— Деякі газети твердять, що в керованій вами країні панує терор.

— Я не знаю, що означає це слово... Що б ви ще хотіли узяти?

— Ці ж газети пишуть, що у вашій країні переслідують демократично настроєних людей, що в тюрмах вашої країни тримають тисячі невинних, їх катують.

— Це неправда! — крикнув генерал і схопився за автомат, що лежав на столі. — У моїй країні не саджають у в'язницю. Хіба можна вважати невинними тих людей, які злочинно хочуть поділити все порівну і вимагають для народу те, що народіві не належить? Хіба вони не злочинці?

— Я чув розмови, — сказав репортер, — що ваш уряд нібито створив спеціальні каральні команди, які вистежують емігрантів за кордоном.

— Це не каральні команди, а солдати державної безпеки. І якщо їм іноді доводиться вдаватися до насильства, то це трапляється з метою самозахисту. За час мого правління жодного разу не траплялося такого, щоб невинна людина ставала жертвою насильства.

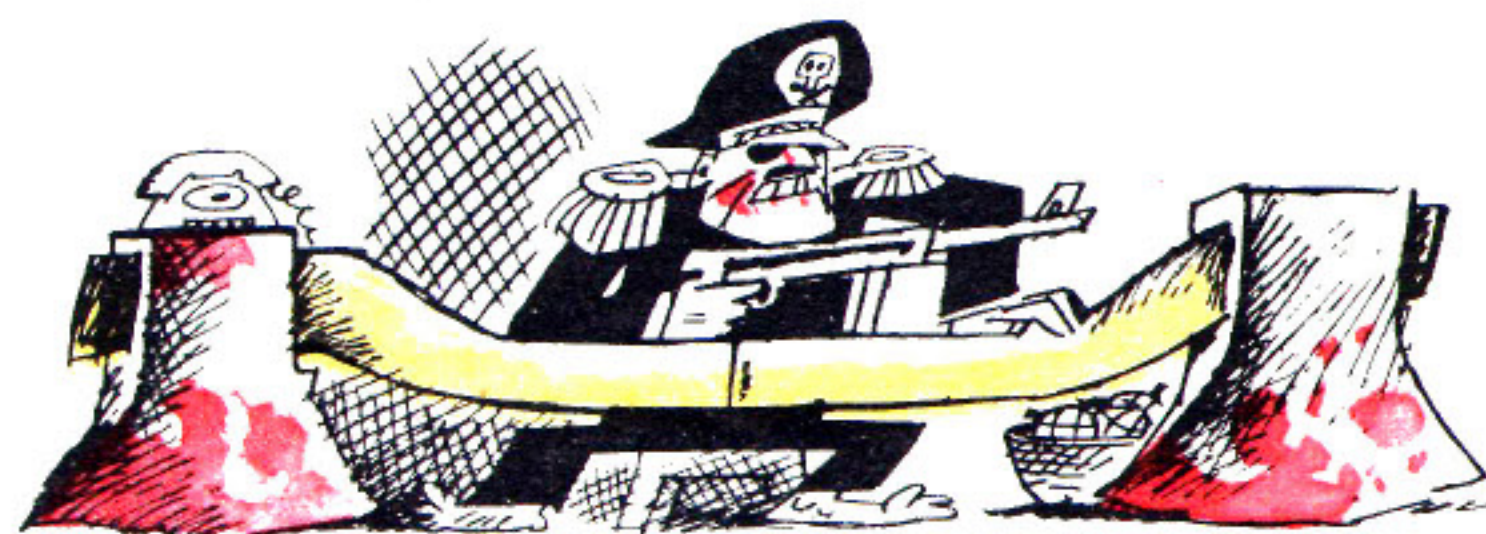
— А ваш попередник? Він теж був винен?

— Якщо ви маєте на увазі того, який відібрав приватні землі і заводи у кращих громадян нашої країни і зарубіжних друзів, то він був найстрашнішим злочинцем в її історії. Я керуюсь однією думкою: мир на землі можливий тільки тоді, коли бідні залишаться бідняками, а багаті — багатіями.

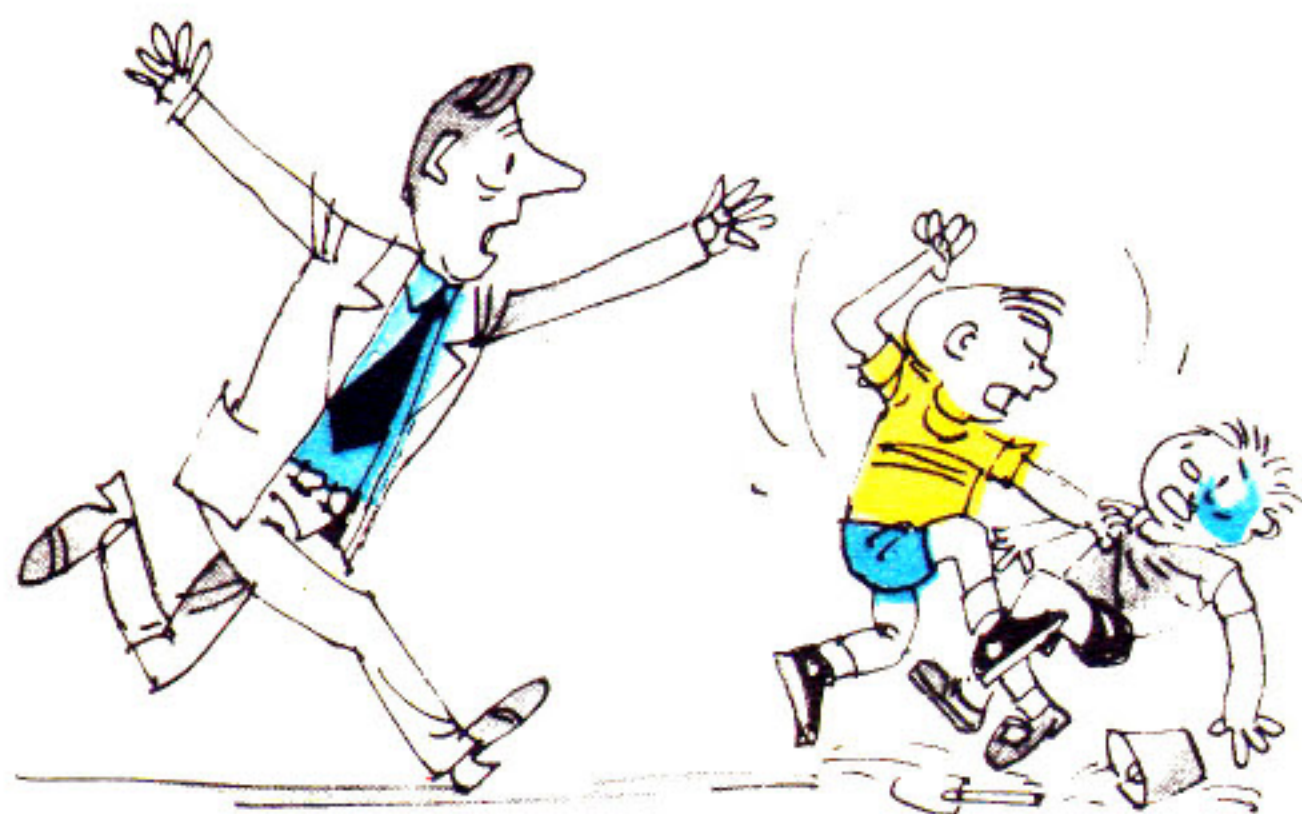
— Пане генерал, які ще у вас є побажання?

— Я, не приховуючи, сподіваюсь, що наступного року, коли присуджуватимуть Нобелівську премію миру, згадають про мене...

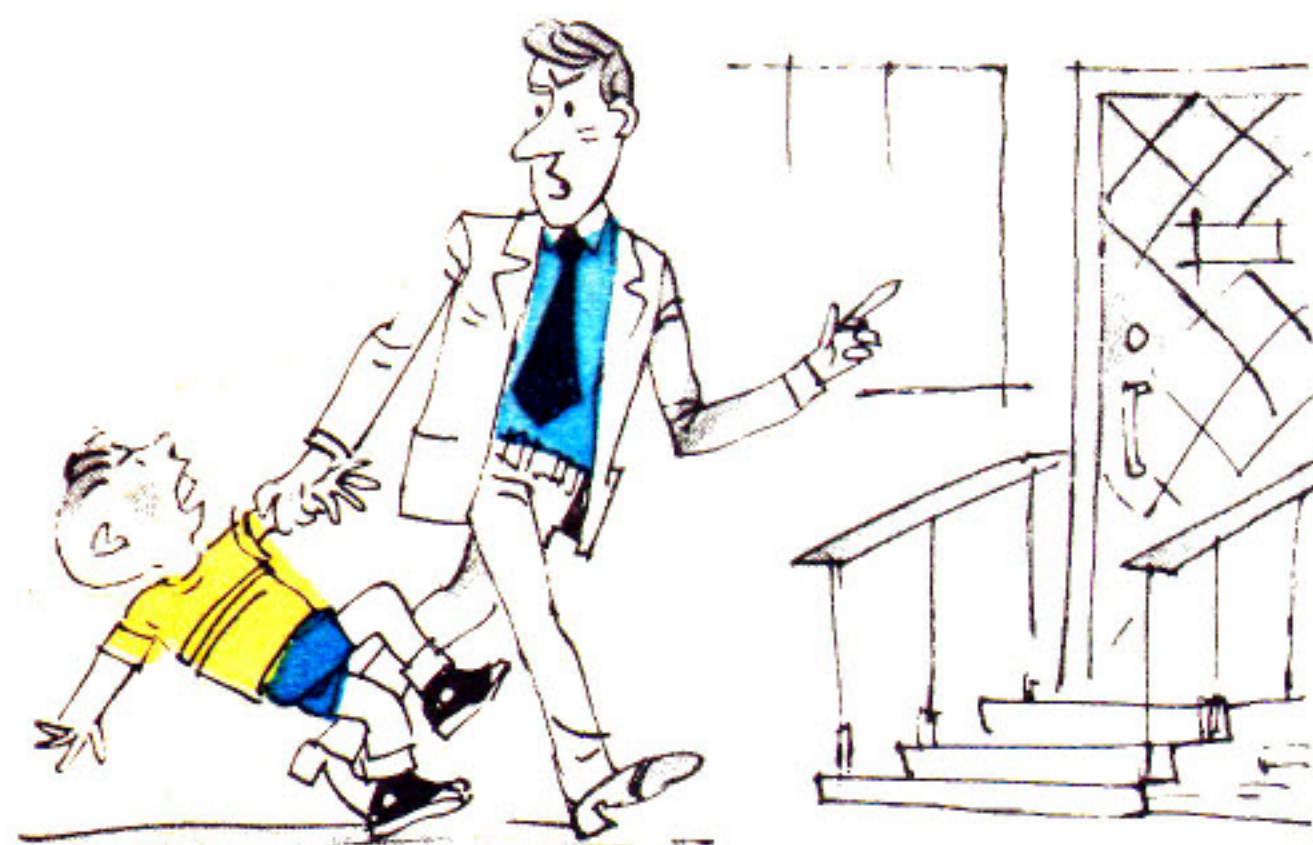
Мартті ЛАРНІ,
фінський письменник.

— Ти що робиш, хуліган!..

— Ану пішли до батька!

СТРАШНО ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«На ферму забігла невідома собака, схопила невідому кількість курей, десь около п'ятнадцяти, і побігла в невідомому напрямку. Кажуть, що то сучка з Вербівки».

(3 акта).

«А як працювало наше ССТ? Дуже погано. Товари у магазини доставлялись з великим запізненням. Всі ви, товариші, знаєте, що ціле літо ми були без штанів і майон».

(З протоколу зборів уповноважених пайовиків).

Надіслав І. ЗАТКА.

***

«Щоб не затримувати чергу завчасно витягніть лаборанту язик і нутрощі».

(З об'яви на лабораторії колгоспного ринку).

Надіслав В. ШАТКІВСЬКИЙ.

«Шановний товаришу! Запрошуємо прийняти участь у засіданні районного клубу «Здоров'я».

План засідання:

1. Виступ лікарів районної лікарні (невропатолог, терапевт, акушер-гінеколог, прокурор району).

2. Кінофільм.

3. Концерт художньої самодіяльності.

РАЙОННІ НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ СЕКЦІЇ ПО ПРОПАГАНДІ МЕДИЧНИХ ЗНАНЬ ТА ПИТАНЬ ДЕРЖАВИ І ПРАВА».

(Із запрошення).

Надіслав М. ПЛАХОТНИК.

***

«Машина ГАЗ-51 приїхала в гараж о першій годині ночі тому, що возила на вимушений убой головного зоотехніка колгоспу».

(Із пояснювальної записки).

Надіслала В. ГОРОБЕЙ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти, що запорізький «Облпобутрембудтрест» своїми силами і матеріалами може збудувати будь-яку споруду для населення області? Навіть викопати і вимурувати погріб. Саме в ці необмежені можливості згаданого тресту й повірив я у 1974 році. Більше того: з вільнянською виконробівською дільницею навіть уклав угоду на суму 375 карбованців 62 копійки.

Так от, угода у мене є, а обіцяного погребу і досі немає і, як мене запевняють тепер у вільнянській виконробівській дільниці, його й не буде. Бо з «Облпобутрембудтресту» до них надійшла така цидула: «Роботи не виконувати, бо вона уже виконана 12 жовтня 1974 року».

Ти щось подібне чув, Перче?

с. Першозванівка
Вільнянського району
Запорізької області.

Іван ГАЛЬЧЕНКО.

Як ти думаєш, що легше: вдруге народитися чи отримати довідку про народження? Відповідати не спіши. Спочатку послухай.

Для того, щоб отримати свідоцтво про народження, мені потрібна довідка, що я проживала у с. Гранатів Локачинського району Волинської області. Написала туди. Одержала відповідь від старшого інспектора М. О. Тимошко з обласного загсу, що мою заяву надіслали в Локачинський районний загс. Завідуюча районним загсом Г. О. Коробко повідомила, що заяву послали у районний архів. Завідуюча архівом К. А. Шишко відповіла, що документи Гранатівської сільради за цей період передані в обласний архів. А директор обласного архіву В. І. Кузьменко відписав, що документи Гранатівської сільради в архів не надходили, і тому довідку про народження мені видати не можуть.

Отепер, Перче, скажи, що легше? І спитай, яка думка з цього приводу моїх земляків волинян.

Н. І. ДОМБРОВСЬКА.

с. Улянівка
Новобузького району
Миколаївської області.

Чи не можеш ти познайомити моїх стареньких батьків з кількома хорошими людьми або сім'ями, що живуть за кордоном?

Бачиш, тут така справа. Поштове відділення у селі Вовків Перемишлянського району на Львівщині, де живуть мої батьки, дуже хоче виконувати й перевиконувати фінансовий план. А для цього роздає своїм листоношам міжнародні авіаконверти — по 33 копійки пара, — які вони мусять реалізовувати серед населення. Так от щомісяця, коли листоноша приносить пенсію моїм 70-літнім татові й мамі, то в обов'язковому порядку нав'язує їм оті конверти. А старенькі мої не знають, що з ними робити, бо листи пишуть переважно тільки мені, а я живу не десь у Франції чи в Австралії, а тут-таки, недалеко, за 50 кілометрів од Вовкова.

Отож допоможи, Перче, будь ласка, моїм батькам зарубіжних кореспондентів знайти, щоб не винидали грошей на вітер.

м. Львів.

Б. ПРОЦІВ.

Якщо тобі раптом заманеться щось перевезти з Харкова, і хтось тобі порадить зв'язатися з місцевою транспортно-експедиційною конторою № 20695, то вважай, що таке міг тобі порадити тільки недруг.

У травні ця контора прийняла від Харківського сентехзаводу № 5 по наряду-накладній № 123769 триходові крани і пообіцяла своєчасно доставити їх нам. Але минуло 35 днів, а крани так і не надійшли. Тоді ми послали у Харків спецмашину, щоб знайти ті крани і своїми силами привезти їх у Чернігів.

І, уяви собі, наші крани знайшлися. Вони лежали на території згаданої контори і вже почали покриватися іржею.

Крани ми забрали і привезли на завод, але снажи, будь ласка, Перче, невже харківська транспортно-експедиційна контора має служити лише перевалочним пунктом!

К. БОЯКО,

заступник директора Чернігівського ремонтного заводу «Жовтневий молот».

Без слів.

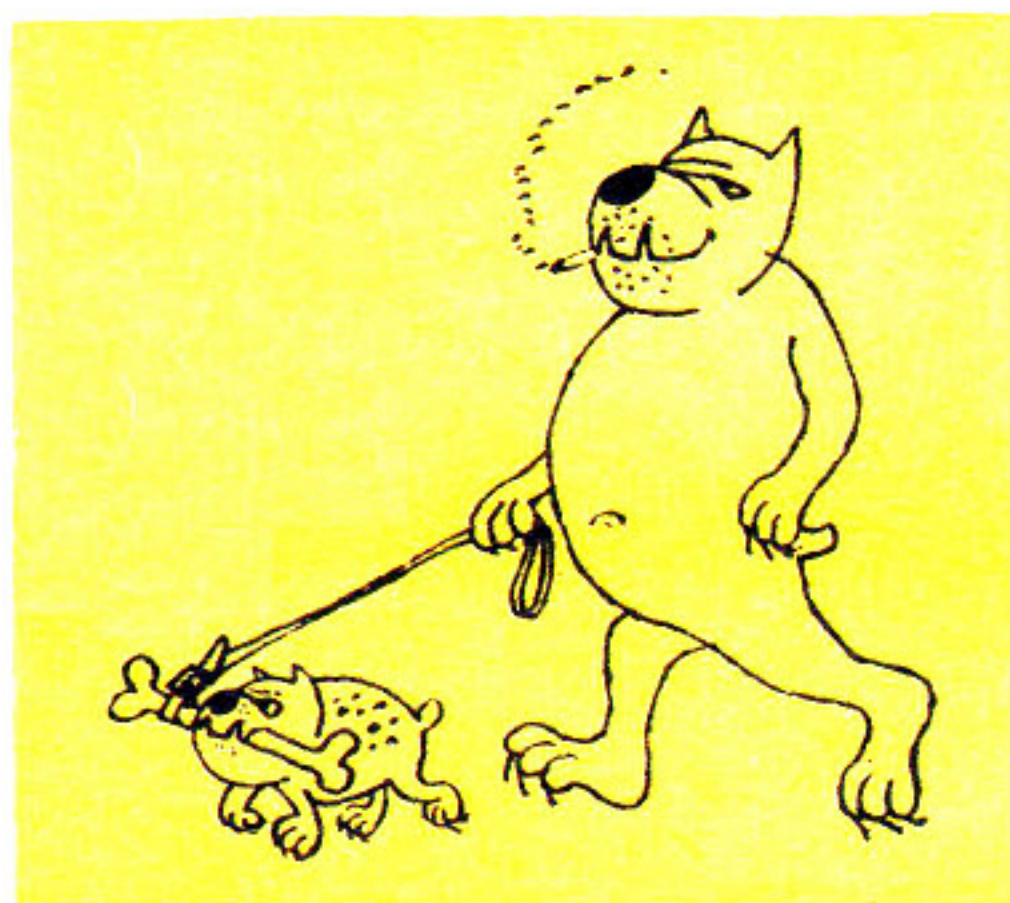

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

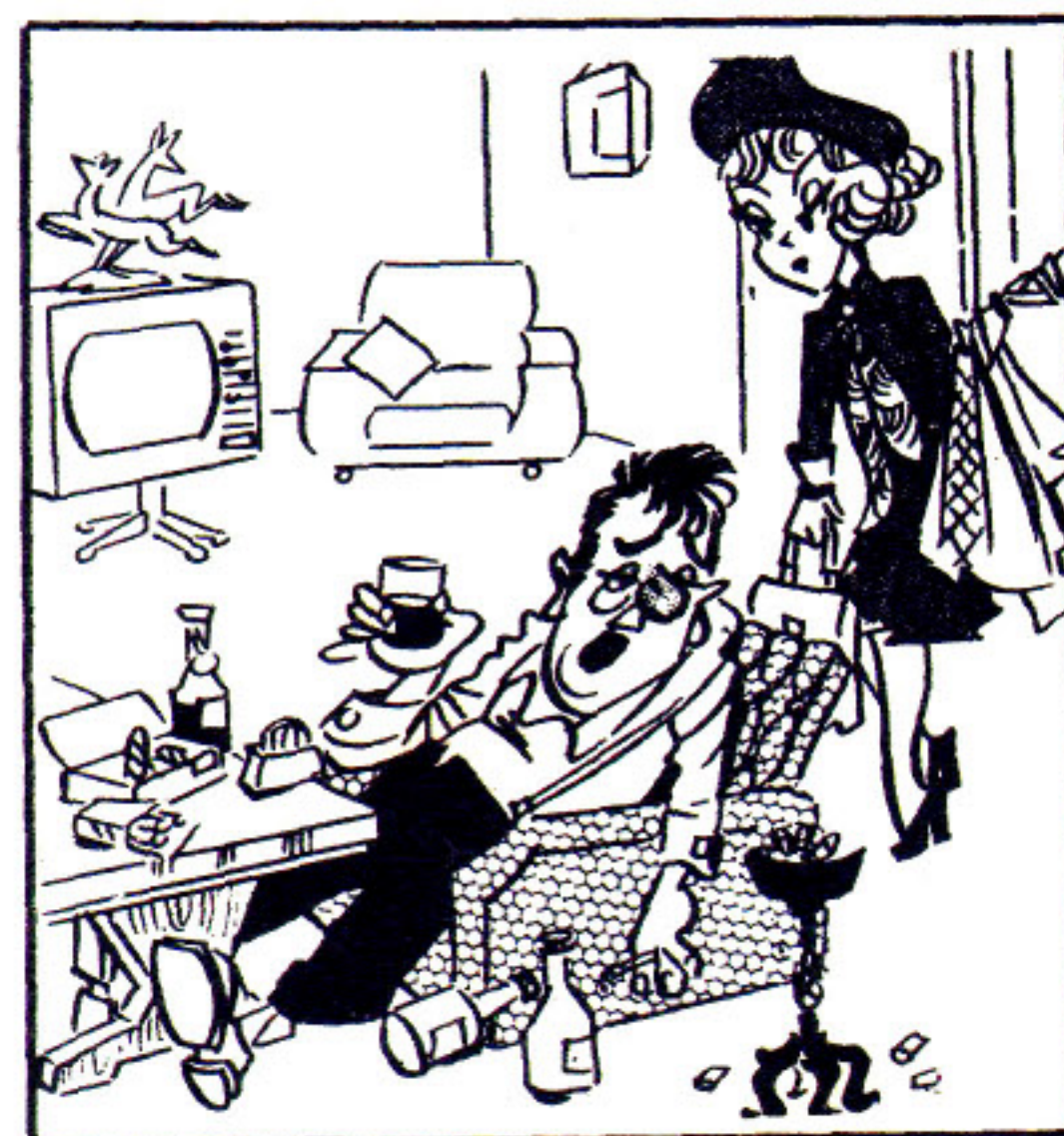
Малюнки з журналів: «СТИРШЕЛ»
— Софія, «РОГАЧ» — Братіслава,
«ПАВЛІХА» — Любляна.

Без слів.

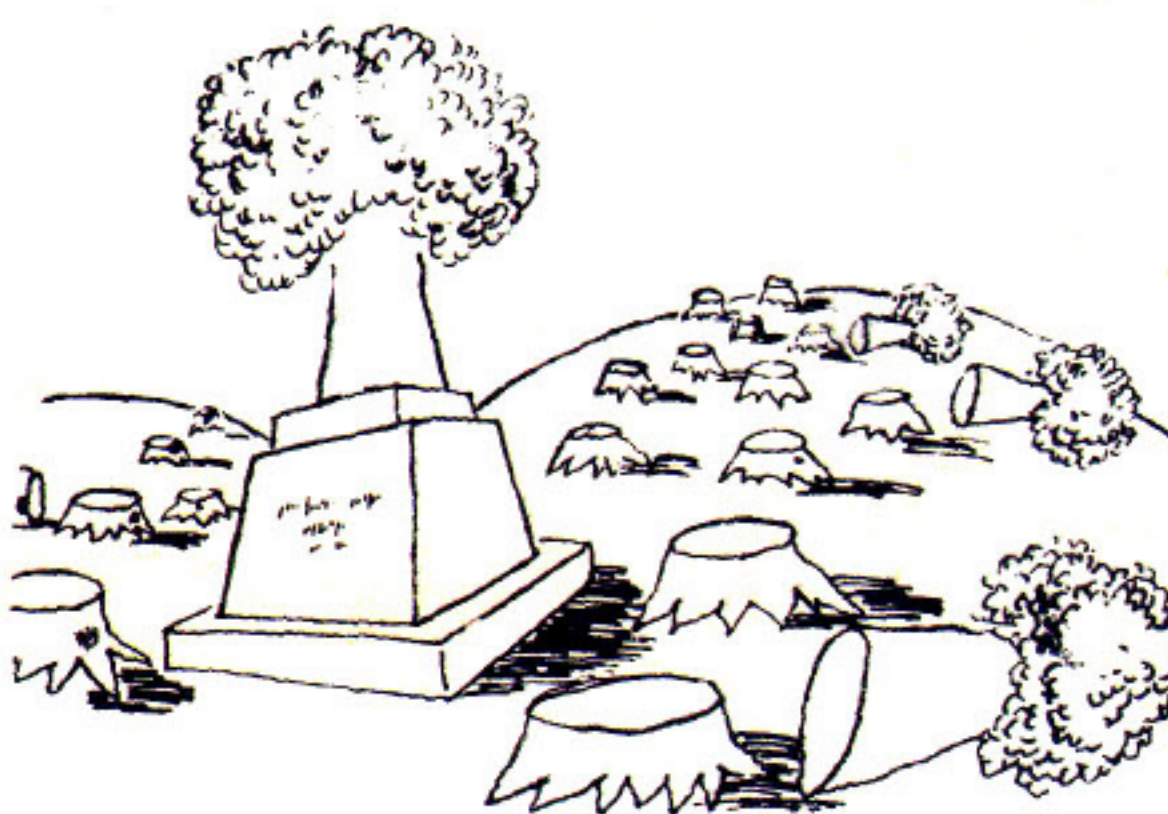
Без слів.

— П'ю, аби забути, що хотів кинути палити.

Без слів.

Без слів.

— Це не конина, а підкова на щастя.

МІНІАТЮРИ-КАЛАМБУРИ

КАЛЕНДАР СПЕКУЛЯНТА

Єдине в нього поняття
про дати:
Коли купити, коли
продати.

РОЗМОВА МАХІНАТОРІВ

— На цім і виграти можна, і
програти...
— Ох, не нагадуй ти мені
про 'грати!

Анатолій ГАРМАТЮК.

м. Вінниця.

★ Пайовини села Лави (Сосницький район) у листі до Перця висловили своє невдоволення роботою місцевого промтоварного магазину.

Голова правління Чернігівської облспоживспілки тов. Тарасенко сповістив редакцію, що у згаданому магазині виявлено нестачу товаро-матеріальних цінностей.

За допущення нестачі завідувачу магазином «Промтовари» Донець О. Ф. з роботи знято.

★ В одному з листів до редакції повідомлялося про те, що Молочанський молочно-консервний комбінат випускає браковану продукцію, а в Чернігівському маслоцеху цього ж комбінату приховують нестачу.

Голова Запорізького обласного комітету народного контролю тов. Мановицький повідомив редакцію, що факти, наведені у листі, підтвердились.

За незадовільне нерівництво ро-

ПЕРЦЕВІ

ВІДПОВІДАЮТЬ

ботою цеху, випуск та реалізацію продукції низької якості майстра цеху цільномолочної продукції Кравця з роботи знято, головному інженерові комбінату Савченку оголошено догану.

Що ж до Чернігівського маслоцеху, то там виявлено нестачу. Матеріали ревізії передано Чернігівській районній прокуратурі.

★ Про те, що у Мар'янівській (Кіровоградщина) восьмирічній школі для школярів не готують гарячих обідів, повідомлялося у листі батьків до редакції «Перця».

Голова Новоархангельського райвиконкому тов. Наута повідомив, що становище виправлено, і

діти систематично одержують у шкільній їдальні гарячі обіди.

★ Набридло колгоспникам дивитися на те, як голова їхнього колгоспу ім. Чапаєва (село Богданівка Корецького району) Здоринов В. М. зловживає своїм службовим становищем, і вони написали про це до редакції.

Секретар Ровенського обкому КП України тов. Прищепа сповістив, що Здоринов для будівництва власного будинку без рішення правління колгоспу виписував будівельні матеріали через свого тестя. Частину матеріалів перевозив колгоспним транспортом без оплати.

Матеріали перевірки було розглянуто на партійних зборах первинної парторганізації колгоспу ім. Чапаєва та на засіданні бюро Корецького району КП України. Здоринову В. М. за зловживання службовим становищем оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 16 (986)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 15. VII. 1976 р. Підписано до друку 2. VIII. 1976 р. БФ 03059.
Папір 70x108%. Фіз.-друку. арк. 2. Умовн.-друку. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

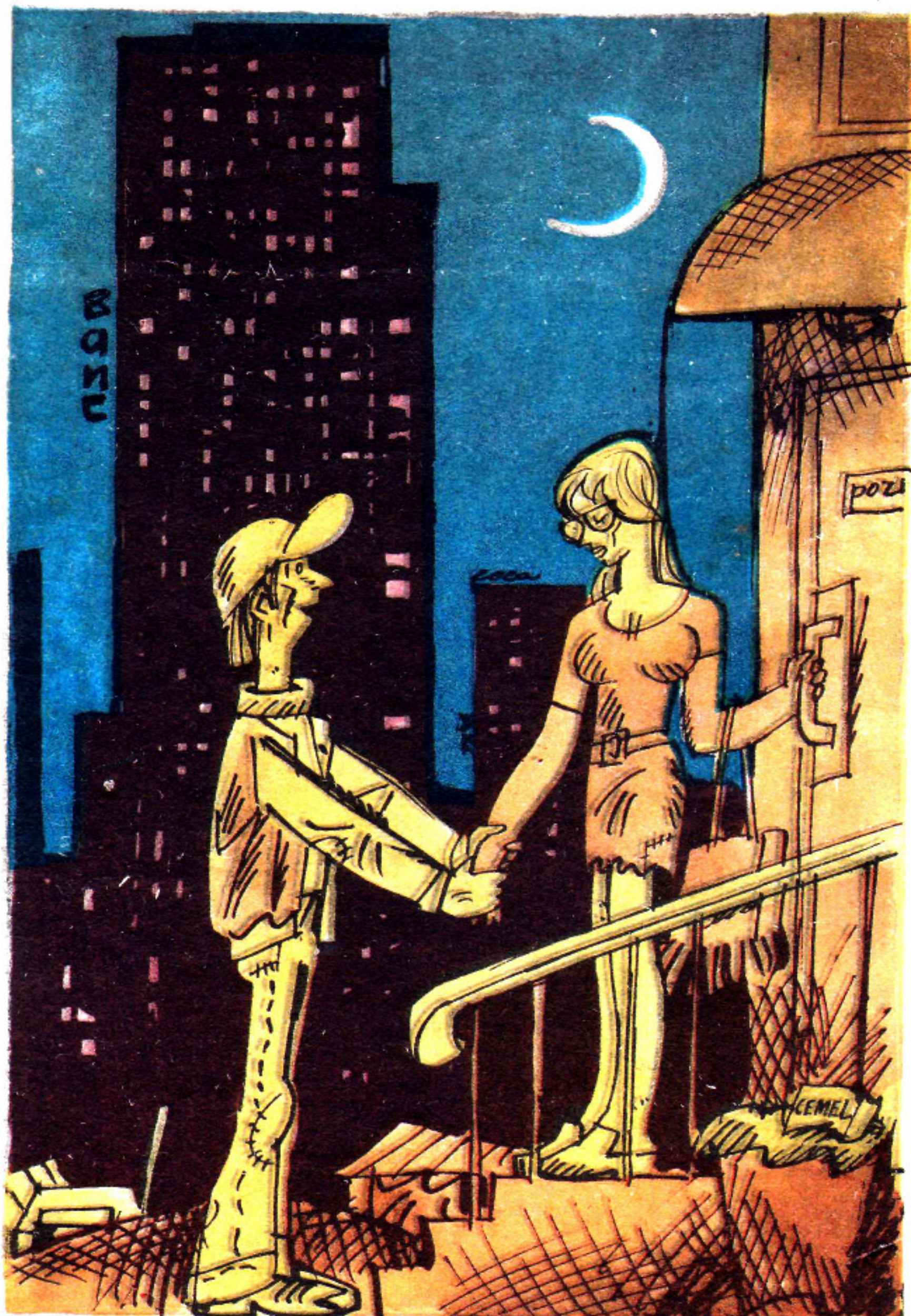
Мал. В. ГОНЧАРОВА

«Вільні» вибори.

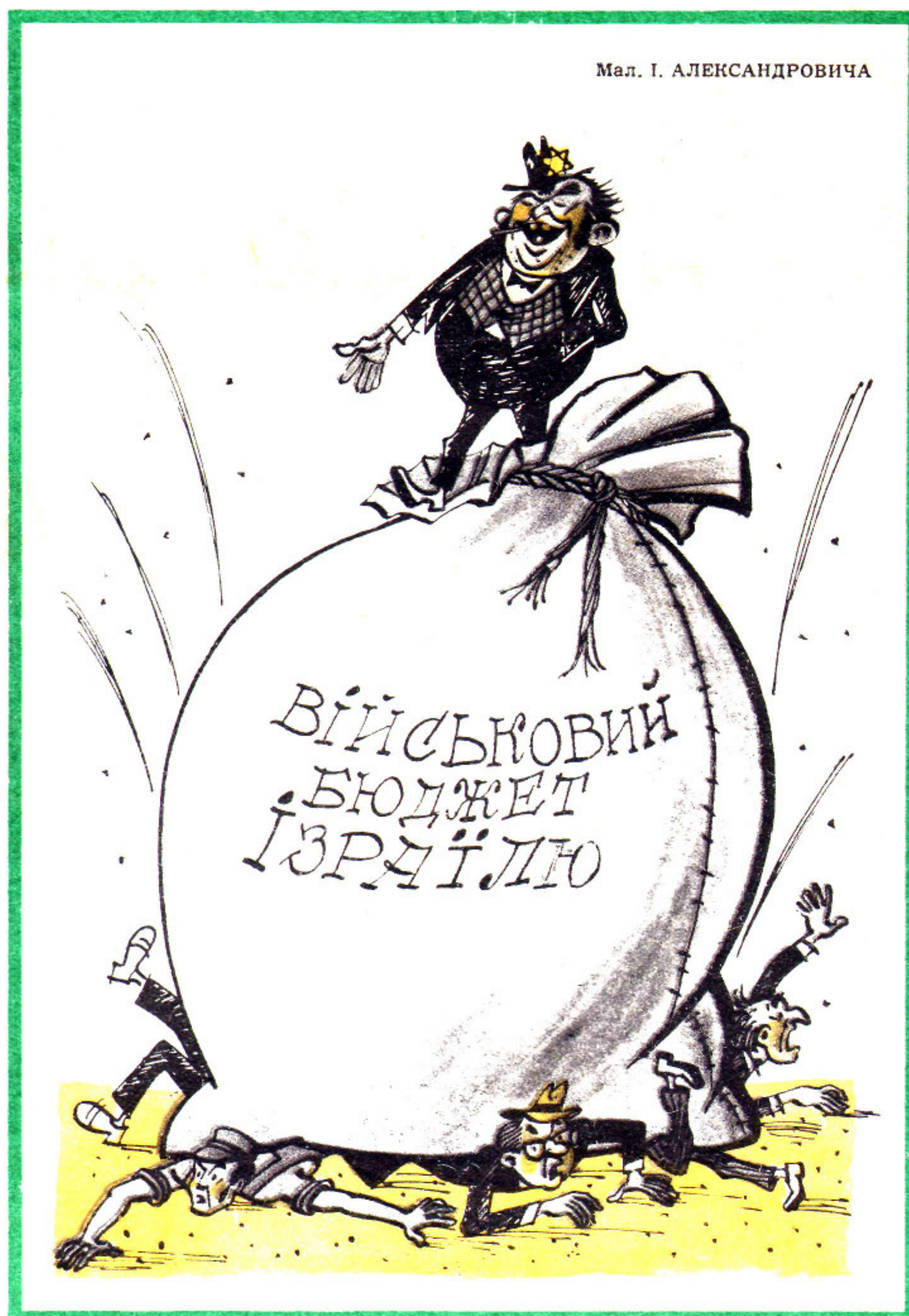
У капіталістичних країнах значне число без-
робітних припадає на молодь.
(Із газет).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Значить, завтра зустрічаємось, як завжди?
— Так, о сьомій ранку на біржі праці!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ми всі кошти кидаємо на наш народ.